

C48 – BUI5

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

4 november 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
INTERNATIONALE SAMENWERKING EN TOERISME

INHOUD

Interpellatie van de heer Robert Voorhamme tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de internationale positie van het Vlaams Instituut voor Wetenschappelijk en Technologisch Aspectenonderzoek (viWTA)	1
Met redenen omklede motie	4
Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het aanmoedigen en ondersteunen van migranten die aan ontwikkelingssamenwerking doen	4
Vraag om uitleg van de heer Patrick De Klerck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de resultaten van de KAP III-studie ‘campings aan de kust’	6
Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het intra-Belgisch interparlementair samenwerkingsakkoord en de instemming met het Verdrag van Lissabon	9
Vraag om uitleg van de heer Piet De Bruyn tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de bilaterale samenwerking met Palestina	12
Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de voorbereiding met betrekking tot het EU-voorzitterschap	14
Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de ratificatie van het Londenprotocol met betrekking tot octrooien	17
Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de evaluatie van de gemeentelijke convenants voor ontwikkelingssamenwerking	20

Voorzitter: de heer Karim Van Overmeire

Interpellatie van de heer Robert Voorhamme tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de internationale positie van het Vlaams Instituut voor Wetenschappelijk en Technologisch Aspectenonderzoek (viWTA)

De voorzitter: De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme: Mijnheer de minister-president, wij dreigen op een diplomatiek incident af te stevenen. Het viWTA, het door het Vlaams Parlement opgerichte Vlaams Instituut voor Wetenschappelijk en Technologisch Aspectenonderzoek, is een instelling die nog niet zo lang bestaat maar haar strepen internationaal al heeft verdiend. Het instituut maakt deel uit van het Europese netwerk van parlementaire instituten voor technologisch aspectenonderzoek, het EPTA (European Parliamentary Technology Assessment). In 2005 hebben wij een jaar het voorzitterschap opgenomen van dit netwerk. De bij dit netwerk aangesloten parlementaire instellingen zijn in meerderheid verbonden aan nationale parlementen. Maar er zijn toch twee volwaardige leden verbonden aan een regionaal parlement: het Catalaanse en het Vlaamse instituut. Recent is daar echter een probleem ontstaan.

Sinds enkele jaren is het Franse OPECST (Office parlementaire d'évaluation des choix scientifiques et technologiques), de organisatie voor technologisch aspectenonderzoek van het Franse parlement, erg actief in het leggen van bilaterale contacten tussen parlementsleden van de EPTA-leden en de Franse parlementsleden die behoren tot OPECST. Op zich is dat niet slecht. Het is net de bedoeling om een netwerk tot stand te brengen.

Op initiatief van de Fransen vond eind september in Parijs een eerste Europese ontmoeting van parlementen plaats met als thema Science, Société et Parlement. Die bijeenkomst werd bijgewoond door en kreeg ook de steun van de TA-instelling van het Europees Parlement. Ook op het niveau van het Europees Parlement is een TA-instelling gecreëerd, STOA (Scientific Technology Options Assessment), waarvan het voorzitterschap wordt waargenomen door het eminente Europarlementslid de heer Busquin. De bijeenkomst werd ook gesteund door de Europese Commissie. Er werd afgesproken om initiatieven te nemen om de nationale parlementen en het Europees Parlement meer te laten samenwerken op het gebied van technologisch aspectenonderzoek.

Wie niet werd uitgenodigd voor deze bijeenkomst, waren de twee TA-instellingen verbonden aan regionale parlementen, het Catalaanse CACIT (Comissió Assessoria de Ciències i Tecnologia) en het viWTA. Het heeft wellicht deels te maken met een Franse centralistische zienswijze, een houding die spijtig genoeg ook bestaat bij meerdere parlementsleden op het Europese niveau.

Het is onaanvaardbaar dat twee parlementaire instituten die soeverein tot stand zijn gekomen en bevoegd zijn voor het gros van de materies waarover het inhoudelijk gaat, zo worden behandeld op het Europese niveau of door een belangrijke lidstaat van Europa. Dit is geen kwestie van een opwelling van nationalisme, maar een toepassing van de staatsstructuren van ons land.

Voor België was wel het federaal parlement uitgenodigd, hoewel er binnen dat parlement geen gelijkaardig instituut bestaat. Er bestaat enkel een commissie. Het Belgische federaal parlement heeft binnen EPTA dan ook slechts een waarnemersstatus. Wij hebben daar niets op tegen. Wij zijn er niet tegen dat er tussen het federaal parlement en het Vlaams Parlement een communicatie tot stand komt. Maar we kunnen er niet naast kijken dat het enige volwaardige instituut van ons land niet werd uitgenodigd.

Het is duidelijk dat wij met onze structuren en ons parlement niet passen in de manier waarop de Fransen over de Europese samenwerking denken. Ik vind het onbeleefd dat zij ons 'per ongeluk' niet hebben uitgenodigd. Zij zijn evengoed op de hoogte van het volwaardige lidmaatschap. Erger is dat Europa neigt het pad van de Fransen te volgen, hoewel er binnen Europa een redelijke en aanvaarde afspraak bestaat dat er al naargelang de bevoegdheden een beurtrol kan bestaan om ministers van de deelstaten ons land te laten vertegenwoordigen.

Als men vanuit ons land op een forum wil vertegenwoordigd zijn dat zich bezighoudt met technologische en wetenschappelijke ontwikkeling, kan het niet anders of dat gebeurt via het Vlaamse niveau respectievelijk dat van de Franse Gemeenschap of het Waalse Gewest.

Door de heer Busquin wordt in het Waals Parlement een initiatief genomen om een gelijkaardig instituut op te richten – al is het niet helemaal vergelijkbaar, want meer verbonden aan de administratie.

Mijnheer de minister-president, deelt u de zienswijze dat wij actie moeten ondernemen om te bereiken dat het Vlaams Parlement en het viWTA volwaardig kunnen deelnemen aan elke vorm van samenwerking op

dit gebied in Europa? Kunt u ermee akkoord gaan dat wij via onze diplomatieke vertegenwoordiging in Parijs de Franse initiatiefnemers van bovengenoemde ontmoeting attent maken op het ongepaste van hun selectieve uitnodiging? Bent u het met mij eens dat wij ook in de Belgische context afspraken moeten maken over de vertegenwoordiging bij internationale samenwerking voor het TA-beleid?

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, ik kan de bezorgdheid en de vragen van de heer Voorhamme ten volle onderschrijven. We horen hier al jaren verkondigen dat het Europa van de regio's veld aan het winnen is en dat de staten niet meer van deze tijd zijn, dat ze aan het verdampen zijn, maar toch worden we regelmatig met dossiers geconfronteerd waarbij we moeten vaststellen dat we wegens het feit dat we geen staat zijn maar een regio, niet voluit kunnen gaan. Dit is er een goed voorbeeld van.

Het zou inderdaad een goede zaak zijn om onze gemeenschapsattaché in Parijs in te schakelen en de nodige stappen te laten zetten. Het is misschien nuttig om ook onze vertegenwoordiging bij de Europese Unie in te schakelen, want ik hoor dat ook daar een zekere evolutie aan de gang is in dit dossier, een evolutie die niet meteen in ons voordeel is. Het is dus misschien nuttig om onze vertegenwoordigers in te schakelen. Wellicht gebeurt dit best in samenspraak met dit Vlaams Parlement, en aangezien het om een instelling van het Vlaams Parlement gaat, zou het misschien goed zijn om ook de voorzitter van dit parlement in te schakelen.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, ik wil me ook graag aansluiten bij de interpellatie van de heer Voorhamme. Niet langer dan een week geleden ben ik als vertegenwoordiger, als onbezoldigd lid van de raad van bestuur van viWTA, twee dagen in Den Haag geweest, in de Tweede Kamer, waar we heel gastvrij werden ontvangen. We hebben daar ook kennis kunnen maken, maar niet voor het eerst, met de arrogantie van de heer Birraux, een lid van het Franse parlement. Hij spreekt alleen in termen van staten, niet van deelstaten of regio's of wat dan ook.

Ik wil hier toch wel even getuigen dat in een betoog van de directeur van het instituut, de heer Berloznik, die het Engels veel beter kan hanteren dan ik, een heel duidelijke toelichting werd gegeven. Voor sommigen lijkt het misschien niet wereldschokkend, maar een aantal grote en kleine landen van Europa maken deel uit van EPTA en een aantal buitenlandse collega's toonden hun

waardering voor de manier waarop de kleine instelling van dit parlement een aantal zaken, ook in Europees verband, doet. Ik heb begrepen dat we ervoor moeten zorgen dat we ons, met het oog op het buitenlands beleid en zo meer, voldoende profileren.

We hadden er ook een heel aangenaam onderhoud met mevrouw Yolande Avontroodt. Zij is lid van het Adviescomité voor Wetenschappen en Technologische Vraagstukken van het federaal parlement, maar dat is een relatief lege doos.

De heer Berloznik heeft er ons ook op gewezen, net als de voorzitter van het viWTA, de heer Voorhamme, dat er aan de Waalse kant, vanuit het Parlement Wallon, een 'proposition de résolution visant à créer une cellule d'évaluation des choix technologiques au sein du Conseil de la politique scientifique' is. Ook aan Waalse kant toont men dus belangstelling, maar op federaal niveau is het Adviescomité voor Wetenschappen en Technologische Vraagstukken gewoon een lege doos.

Ik sluit me heel graag aan bij de oproep van de heer Voorhamme en van de heer Van Nieuwenhuysen om onze stem eens heel duidelijk te laten horen, niet alleen via onze Vlaamse vertegenwoordigers, maar ook via de, nieuwe, ambassadeur van het Koninkrijk België – zoals dat zo mooi heet – in Parijs. We moeten de stem van de regio's eens laten horen, temeer omdat Vlaanderen, en dat werd ook toegelicht in Den Haag tijdens het consult met de EPTA-vertegenwoordigers, bijna exclusief bevoegd is op het gebied van wetenschap, technologie, economie en innovatie. Ik zie dus niet in waarom er een link met het federaal niveau moet worden gelegd.

De heer Birraux moet nog een paar lessen krijgen in staatsvorming en zo meer. Misschien zal hij het dan snappen. Hij was de man die tijdens de conferentie het meeste tegengas gaf, zowel tegen Catalonië als tegen Vlaanderen.

Ik wil een hele warme oproep doen om deze kwestie, ook op internationaal niveau, mee te verdedigen.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik deel de verontwaardiging van de heer Voorhamme en van de andere sprekers. Ik wil meehelpen. Ik wil actie ondernemen tegen dit euvel om herhaling ervan in de toekomst te voorkomen. Het is heel belangrijk dat Europa en ook alle lidstaten van Europa de bevoegdheidsverdeling en de manier waarop we hier in Vlaanderen een aantal instellingen hebben opgericht, waarderen en erkennen. Als minister-

president kan ik een bijdrage leveren om dit te verduidelijken waar dit nog niet het geval mocht zijn.

Ik onderstreep echter ook dat het hier om een instelling van het Vlaams Parlement gaat en dat ik de scheiding der machten, de trias politica, respecteer. U zou het niet appreciëren indien ik me op het terrein van de wetgevende macht, zijnde het parlement, zou begeven. Ik wil daar ook mee zeggen dat ik ervan uitga dat dit Vlaams Parlement ook rechtstreeks aan het Franse zal parlement vragen om de bevoegdheden in de federatie België te erkennen, evenals het Vlaams Parlement en het instituut.

Natuurlijk heb ik er geen enkel probleem mee dat onze Vlaamse vertegenwoordiging in het buitenland en in het bijzonder onze Vlaamse vertegenwoordiger in Parijs, deze zaak aankaart, ook bij het Franse voorzitterschap. Ik zal de nodige initiatieven daartoe nemen. Ook met de suggestie om ook onze vertegenwoordiger op Europees niveau in te schakelen, heb ik geen enkel probleem. Ik zal dat insgelijks doen. Ik benadruk echter nogmaals dat het belangrijk is dat ook het Vlaams Parlement initiatieven neemt.

Mijnheer Voorhamme, u vroeg om de Vlaamse vertegenwoordiger in Parijs te informeren en de nodige actie te ondernemen en bij dezen hebt u mijn toezegging. U had het ook over een intra-Belgisch initiatief, maar ik weet niet in welke mate hierover met het federaal parlement al van gedachten werd gewisseld. Mocht dat nodig zijn, dan wil ik ook op dat vlak mijn goede invloed aanwenden. Het zou natuurlijk nog mooier zijn indien de parlementen in dit land dit aanpakken, in het bijzonder intra-Belgisch. Ik bied mijn diensten aan indien er een bijkomende interventie nodig zou zijn.

Ik herhaal dus dat ik er geen enkel probleem mee heb om deze kwestie, samen met het Vlaams Parlement, aan te kaarten. Ik heb geen enkel probleem met de vraag inzake de Vlaamse vertegenwoordiging in Parijs en ook Europees niet. En wanneer het Vlaams Parlement en de voorzitter van dit Vlaams Parlement zelf initiatieven nemen om dit aan te kaarten met de collega's van andere parlementen, ben ik bereid om, indien nodig, als minister-president te zorgen voor een ondersteunende actie. U hebt ten gronde immers overschot van gelijk. We mogen dit niet zomaar laten passeren.

De voorzitter: De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme: Mijnheer de minister-president, ik dank u. Het is verheugend, maar niet onverwacht dat u het initiatief wilt nemen om een aantal stappen te zetten. Ik neem er akte van dat we ook als parlement een initiatief moeten nemen. Het is inderdaad logisch, en we hebben dat eerder al gedaan, dat we ons rechtstreeks tot een ander parlement richten, maar er is meer aan de hand. In het federale parlement kan men

natuurlijk blijven doen alsof hun neus bloedt, want daar heeft men die neiging wel. Dat gebeurt overigens ook bij de federale regering. Ik denk dat de federale regering in haar vertegenwoordiging tegenover Europa ondubbelzinnig moet laten blijken dat, gegeven de bevoegdheidsverdeling van ons land, er hier een afspraak geldt, zowel voor wat de ministerraden betreft als voor wat de vertegenwoordiging van dit soort van instituten betreft, en dat men bepaalde regels moet respecteren. Dat heeft te maken met de soevereiniteit van ons land en ook met de federale loyauteit. In het omgekeerde geval zou men er minder lang over doen om tot die standpunten te komen.

We mogen dit niet onderschatten. Ogenschijnlijk is dit een probleem in de marge, maar voor de werking van een instituut op het vlak van technology assessment, is het essentieel om op een volwaardige manier deel uit te maken van zo'n internationaal netwerk. Ik moet u niet vertellen dat met het beperkte instituut waar we over beschikken, een heel belangrijk deel van de knowhow, die kan worden opgebouwd en kan worden ontsloten voor de eigen parlementsleden, binnen een internationaal netwerk wordt opgebouwd.

De heer Peumans merkte terecht op dat ons instituut een heel goede reputatie heeft, maar het is ook mogelijk dat we de komende maanden en jaren in een dynamiek terechtkomen waarbij het instituut door de stijfhoofdigheid van een aantal niet beter wetende parlementsleden van andere parlementen en door de houding van de uitvoerende macht in dezen – want die is immers een beetje dubbel doordat een aantal van die instituten ook werken voor regeringen en doordat een aantal initiatieven ook worden ondersteund door uitvoerende organen die niet in de eerste plaats rechtstreeks verplicht zijn om verantwoording af te leggen tegenover parlementen, maar wel tegenover regeringen – afglijdt tot een niveau dat niet meer toelaat om de kwaliteit te handhaven die het op heel korte tijd heeft weten op te bouwen.

En daarom, mijnheer de minister-president, niet uit wantrouwen tegenover wat u hebt voorgesteld inzake de acties die u zult ondernemen, maar wel om u te sterken en te ondersteunen, kondig ik hierbij een met redenen omklede motie aan die we aan het Vlaams Parlement zullen voorleggen. Eventueel kunnen we daarbij onszelf opleggen om een initiatief te nemen.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, als het ook de vraag is van de heer Voorhamme en zijn collega's dat ik een brief richt tot de federale premier en de federale ministers die hiervoor bevoegd zijn, onder meer de minister van Buitenlandse Zaken, dan wil ik dat heel graag doen.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heer Voorhamme werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het aanmoedigen en ondersteunen van migranten die aan ontwikkelingssamenwerking doen

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, met 11 november in het verschiet en de acties van 11.11.11, leek de vraag die ik u nu wil voorleggen, me toch wel op haar plaats.

Migranten uit ontwikkelingslanden sturen wereldwijd per jaar naar schatting 110 tot 160 miljard euro naar hun thuislanden. U kent de reclame voor Western Union wel, een instelling die zich daarin gespecialiseerd heeft. In verhouding met wat aan officiële ontwikkelingshulp wordt gedaan, is dat eigenlijk bijzonder veel geld. Een groot deel van wat ik als 'migrantengeld' heb omschreven, gaat echter naar individuele ontvangers.

Nu blijkt dat de Noorse overheid daar origineel en efficiënt op heeft gereageerd. Ze heeft aangekondigd de bedragen die Pakistaanse migranten inzamelen voor ontwikkelingshulp, te zullen verdubbelen. Bovendien worden de migranten door de overheid begeleid bij het beheer van de projecten die ze ondersteunen. Dat kan de bouw van een schooltje zijn, de aanleg van een weg of steun aan beginnende ondernemers. Vaak gaat het dus over wat het reguliere ontwikkelingswerk eveneens doet.

De Noorse regering hoopt dat migranten op die manier meer productief gaan investeren. Het aanbod geldt alleen voor groepen van migranten, niet voor een ondernemende Pakistaan die op zijn eentje geld naar huis stuurt. Die groepen mogen ook informeel zijn. Ze hoeven niet te beantwoorden aan de strenge voorwaarden waaraan niet-gouvernementele organisaties in Noorwegen moeten voldoen om aanspraak te kunnen maken op geld van de overheid, en dat alles om voor de hand liggende redenen.

Elke Noors-Pakistaanse migrantenvereniging die minstens het equivalent van 12.500 euro ophaalt bij individuele donoren voor ontwikkelingswerk, kan deelnemen aan het project. Als het experiment slaagt, zouden later ook andere landen volgen. In Noorwegen wordt daarbij aan Somalië gedacht.

Migranten aanmoedigen om niet alleen geld naar hun verwanten te sturen, maar ook te investeren in hun gemeenschap lijkt me, naast de reguliere ontwikkelingshulp, een erg effectieve manier om de ontwikkeling van het Zuiden te bevorderen. Ook in Vlaanderen wonen belangrijke groepen migranten van wie kan worden verwacht dat ze regelmatig geld naar hun land van herkomst sturen.

Mijnheer de minister-president, wordt er binnen uw diensten nagedacht over deze vorm van ontwikkelingssamenwerking? Wat zijn de argumenten die worden gehanteerd om deze mogelijkheid al dan niet te steunen? Gaat u in op mijn suggestie te onderzoeken of deze vorm van ontwikkelingssamenwerking mogelijk is in Vlaanderen? Kunnen hiervan op korte of halflange termijn resultaten worden verwacht? Kan er eventueel een proefproject worden opgezet? Ziet u hiervoor een samenwerking mogelijk met een of meerdere steden en gemeenten waar grote migrantengroepen wonen?

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Ik heb een bijkomend vraagje. Mijnheer de minister-president, bent u op de hoogte van het bestaan van dergelijke projecten tussen Vlaanderen en het Zuiden? Dan gaat het over individuen of groeperingen van migranten die, naast het geld dat ze naar hun thuisland zenden voor familiale doeleinden, ook bepaalde projecten in het buitenland opzetten. Bestaat dat al in Vlaanderen?

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mijnheer de minister-president, het voorstel dat de heer Roegiers hier lanceert, lijkt me op het eerste gezicht niet zo slecht. Toch heb ik er enkele bedenkingen bij. Wat me wat zorgen baart, is dat ik hier zonet hoor dat ze niet moeten beantwoorden aan de strenge voorwaarden waaraan niet-gouvernementele organisaties in Noorwegen moeten voldoen om aanspraak te kunnen maken op overheids-geld. Ik weet niet echt wat de toestand is met de Pakistanen die zich in Noorwegen bevinden, en misschien gaat het over typisch Britse toestanden, maar in Groot-Brittannië werd vastgesteld dat de bestemmingen van het geld dat daar op dezelfde wijze wordt ingezameld en naar Pakistan gezonden, niet altijd even zuiver op de graat zijn. We moeten dus oppassen. Er moet wel degelijk worden gecontroleerd wie de bestemming is, en die controle moet sluitend zijn. Ik vraag me dan af

hoe Vlaanderen zo'n controle kan organiseren. Hoe zullen we in godsnaam dat geld kunnen traceren?

In de beste der werelden zou ik echter zeggen: ja, waarom niet? Laten we dan echter een deel van het geld dat we momenteel besteden aan ontwikkelingssamenwerking, opzij zetten voor een dergelijk project, en niet supplementair gaan werken. Graag had ik uw mening daarover gekend.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Mijnheer de voorzitter, ik heb twee bedenkingen. Het informele houdt ook wel gevaren in, zeker als het gaat over Pakistan. Er is daar ook net naar verwezen. De Taliban zijn immers destijds voortgekomen uit de madrassa's van Pakistan. Dat informele en dat niet controleren hoeven dus niet altijd een pluspunt te zijn.

We moeten ook voorkomen dat er een braindrain uit bepaalde landen zou worden versterkt. Als geweten is dat het uitsturen van een bepaald familielid of iemand uit een groep naar het Westen zorgt voor een nog grotere return, boven op het geld dat hij naar zijn familie terugzendt, bestaat volgens mij de kans dat we een braindrain subsidiëren. Dat zou jammer zijn voor de landen waar die kennis ook nodig is.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik vind dit een interessant debat. De tussenkomsten tonen ook aan dat er nog veel onduidelijkheid is. Dat komt natuurlijk omdat we daar ook niet veel cijfermateriaal over hebben.

De heer Roegiers heeft een cijfer genoemd. Ik lees hier dat het in 2006 wereldwijd ging over een bedrag van ongeveer 200 miljard dollar. Dat is bijna het dubbele van de totale officiële hulp van de OESO-leden in 2007, namelijk 103,65 miljard dollar. Er ontbreken wel een aantal cijfers om dat exact te duiden. Hoe groot zijn de niet-geregistreerde transfers, via de post of een onmiddellijke overhandiging in cash? Het is dus heel belangrijk om meer 'facts and figures' te krijgen, en daar ook de nodige inspanningen voor te doen. We moeten eens nagaan hoe we dat kunnen organiseren, zodat we heel goed weten waarover we het hebben.

Ik sta ervoor open om op een creatieve wijze eens te bekijken hoe we ontwikkelingssamenwerking van de 21e eeuw kunnen zien, in het licht van Vlaanderen in Actie. We moeten natuurlijk ook realistisch zijn, want we naderen het einde van deze legislatuur. We moeten echter nagaan of het niet nodig is die zaken innovatief te bekijken. Dit kan daar één element van zijn. Als we echter kijken naar de manier waarop ontwikkelingssamenwerking nu

georganiseerd is, ook qua wetgeving en decretale basis, bevinden we ons daar wel op een ander vlak. Het is niet zo evident om dat daar onder te brengen. Ik verwijs naar een aantal elementen die de leden natuurlijk allemaal kennen. Zo is er de bevoegdheidsverdeling. Ik verwijs ook naar het kaderdecreet dat op 13 juni 2007 is goedgekeurd door het parlement. Dat stelt dat Vlaanderen een maximale coherentie wil nastreven door haar ontwikkelingsbeleid toe te spitsen op de diverse domeinen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest bevoegd zijn. Asiel- en migratiebeleid zijn federale bevoegdheden: dat weet u.

De synergie tussen migratie en ontwikkelingssamenwerking veronderstelt overigens een sterke Europese coördinatie. Ik verwijs naar het Verdrag van Rome en de bevoegdheidsverdeling. Dan is er ook de geografische en thematische focus. De middelen voor de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking zijn beperkt. Daarom gaat het kaderdecreet uit van een concentratie op een beperkt aantal landen om de impact van onze steun te maximaliseren. Die intentie beantwoordt ook aan de Verklaring van Parijs. Dat weet u ook allen.

De federale Dienst Vreemdelingenzaken telde in 2006 in totaal 1.003.437 personen van allochtone afkomst in België. Ongeveer 370.000 hiervan verblijven in Vlaamse provincies en ongeveer 307.000 in Brussel. In totaal zijn er daarvan slechts 862 personen afkomstig uit de Vlaamse partnerlanden. Die vaststelling is toch ook wel belangrijk. Van die landen waarop we ons hebben geconcentreerd, vertoeven er weinig mensen hier: 797 mensen uit Zuid-Afrika, 28 uit Mozambique en 37 uit Malawi. De instroom uit die partnerlanden is met andere woorden zeer klein, namelijk 0,08 percent van het totaal. Daar moeten we dus ook rekening mee houden als we in die richting zouden gaan. Enerzijds zeggen we dat we zeer geconcentreerd bezig willen zijn, anderzijds vallen diegenen die hier vertoeven, eigenlijk buiten die concentratie.

Mocht Vlaanderen, naar het aangehaalde Noorse voorbeeld, de bijdragen van migranten spekken of ter zake een beleid voeren, zou dat leiden tot een aanzienlijke geografische verschuiving van de beleidsfocus en allicht ook tot een versnippering van de beschikbare middelen over veel meer landen. Dat vereist vanzelfsprekend een debat ten gronde. Ik probeer hier alleen maar een aantal elementen te geven die het debat voort kunnen voeren. Ik verwijs ook even naar het regeerakkoord voor 2004-2009. Daarin staat dat de inspanningen van de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking zouden worden geconcentreerd op Zuidelijk Afrika. Daarom ook werd de oriëntatie op samenwerking met Marokko verschoven naar andere beleidsdomeinen.

Ook de focus op de armoedebestrijding is belangrijk. In het kaderdecreet kiest Vlaanderen resoluut voor

landen met een lage menselijke ontwikkeling, gebaseerd op de jaarlijkse rangschikking volgens de Human Development Index (HDI). Ook daarmee moet rekening worden gehouden. Ook wijs ik erop dat uit cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat migranten in België voornamelijk afkomstig zijn uit middeninkomenslanden. Overmakingen naar Zuid-Afrika zijn over het algemeen vrij laag.

Mijnheer Roegiers, ook in onze ontwikkelingssamenwerking moeten we de ambitie hebben om innovatief te zijn. Dit is een voorbeeld dat u uit Noorwegen hebt gehaald. Er ontbreekt heel wat cijfermateriaal. Dat moet worden aangereikt om hier een debat te voeren over de wijze waarop we, zeker in de toekomst, onze ontwikkelingssamenwerking en het beleid ter zake kunnen verbreden en innoveren, en bijkomende initiatieven kunnen nemen. Ik sta daar dus voor open, maar het is heel belangrijk om geen ad-hocbeleid te voeren. Als we zoiets aanpakken, moeten we er goed over nadenken wat dat betekent voor het tot nu toe gevoerde beleid.

Ik wil er niet op vooruitlopen, maar het zou misschien een belangrijk element kunnen zijn voor het leggen van bijkomende accenten door een volgende Vlaamse Regering en in een volgende legislatuur. Dat vereist echter nog heel wat denkwerk en cijfermateriaal om de vragen die hier zijn gesteld, degelijk te beantwoorden. Er zijn me geen pilootprojecten ter zake bekend. We hebben dus geen ervaring in dat kader. Het is een mogelijkheid. Als we meer cijfers hebben en het dossier wat meer hebben besproken, kan er in een eerste fase misschien met een pilootproject worden begonnen, waaraan dan voort kan worden gewerkt. We moeten daarvoor openstaan, maar mogen niet een andere wending geven aan een beleid dat met heel veel zorg is opgezet, ook door dit parlement, zonder dat daarover met heel veel kennis van zaken werd beraadslaagd.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de minister-president, ik wil u oprecht bedanken voor uw antwoord. U beantwoordt aan wat ik eigenlijk had gehoopt. Dat is natuurlijk altijd fijn voor een vraagsteller.

Ik heb met mijn vraag inderdaad geprobeerd om de ontwikkelingssamenwerking zoals we die kennen, als dat kan, wat innovatiever aan te pakken. U hebt daar terecht op gewezen. Het decreet waarvan sprake is, is vrij recent, maar het zou jammer zijn dat een decreet dat ooit werd goedgekeurd, niet alleen bij Ontwikkelingssamenwerking, maar bij om het even welk ander beleid, zou verhinderen dat er op een innovatieve wijze aan beleid wordt gedaan. In die zin zijn uw opmerkingen terecht.

Ik wou het inderdaad over die innovatie hebben. Ik wou hier anderzijds twee bezorgdheden naar voren brengen. Hoe betrekken we ten eerste migranten bij ontwikke-

lingssamenwerking? Voor zover ik het kan inschatten, vallen die nu immers heel vaak uit de boot, net omdat we ze niet altijd bereiken. Ten tweede kunnen we op die wijze uiteraard de solidariteit met het Zuiden versterken. Dat wordt ongetwijfeld gesteund door de hele commissie.

U had het over het opzoeken van de nodige facts and figures. Ik hoop dat u die opdracht ook daadwerkelijk zult geven, zodat we daar op een bepaald ogenblik op zullen kunnen terugkomen. Of dat in deze zittingsperiode is, of in een volgende, laat ik voorlopig in het midden, net als de vraag of daarover iets moet staan in het volgende regeerakkoord, hoewel dat laatste natuurlijk wel fijn zou zijn. De volgende keer dat zoiets aan bod komt, moeten we echter daadwerkelijk kunnen verwijzen naar het reeds gedane onderzoekswerk. Ik zou u willen vragen dat, als die opdracht werd gegeven en de administratie inderdaad ter zake informatie heeft verzameld, die aan de commissie zou worden overgemaakt, zodat we in de toekomst met kennis van zaken kunnen spreken.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, ik ben vanzelfsprekend altijd blij als de vraagsteller tevreden is met het antwoord. Ik zal de administratie de opdracht geven om het hierover beschikbare cijfermateriaal te verzamelen en het dan over te maken aan de commissie. Dan kan hier in de toekomst, met meer kennis van zaken dan nu, voort van gedachten worden gewisseld over dit onderwerp.

De voorzitter: Dat is dan zo afgesproken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Patrick De Klerck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de resultaten van de KAP III-studie ‘campings aan de kust’

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, recent werd de studie ‘Ruimtelijk instrumentarium voor leefbare en duurzame kampeerbedrijven aan de kust’ in het kader van het Kustactieplan III gefinaliseerd. De studie leverde een aantal glasheldere conclusies op. Zo daalde de capaciteit van campings aan de kust tussen 2002 en 2007 wat

de toeristische standplaatsen betreft, met 1452 eenheden, of 27 percent, en wat vaste standplaatsen betreft, met maar liefst 1919 eenheden, of 8 percent.

Sinds 2002 noteren we een terugval met elf kampeerb企业n. Deze minder goede cijfers vinden we ook terug in het aantal aankomsten en overnachtingen, die over de referentieperiode evenredig dalen, met respectievelijk 29 en 37 percent. Ondanks deze dalende aanbodcijfers geeft de studie duidelijk aan dat de vraag nog steeds zeer groot is, weliswaar met een dalende gemiddelde verblijfsduur. Qua land van herkomst merken we dat voornamelijk de Duitse en Belgische toeristen campings aan de kust links laten liggen, terwijl we wel meer Fransen merken aan de Westkust.

Westtoer trekt dan ook terecht aan de alarmbel wat de diversiteit van het logiesaanbod aan de kust betreft. Ook het kwaliteitsaspect kan volgens deze organisatie veel beter.

Mijnheer de minister-president, welke initiatieven zullen er worden genomen om deze algemene dalende trend om te buigen? Westtoer pleit voor het sterker ondersteunen door het realiseren van een mix aan verblijfsvormen, met specifieke aandacht voor minder weersgevoelige logies. Hoe kan daar maximaal op worden ingespeeld?

Verder is Westtoer een voorstander van meer zomerhuisjes en vakantiewoningen, vaak in combinatie met een attractiepark. Deelt de Vlaamse Regering dit standpunt? Daarnaast wordt er aangedrongen op een verregaande samenwerking binnen de sector zelf, bijvoorbeeld in de vorm van gezamenlijke marktonderzoeken, beeldmerken, boekingscontrole, marktwerking enzovoort. Kunt u hierbij een stimulerende en begeleidende rol spelen? Er wordt tevens gesuggereerd meer met nicheproducten te werken, zoals op natuur- en landschapswaarden gerichte verblijven, luxe- en comfortabele stacaravans, de nood aan grotere percelen enzovoort. Deelt u dit standpunt?

Er wordt gepleit voor een driedelige ondersteuning door de Vlaamse overheid, op juridisch, stedenbouwkundig en bedrijfseconomisch vlak. Hoe zal dat concreet worden vertaald? Zal er bij de realisatie van deze suggesties voldoende maatwerk worden geleverd? Met andere woorden, zal met het oog op de subsidiariteit het gemeentelijke niveau een rol spelen? In welke mate zijn de door Westtoer aangegeven aanbevelingen van dwingende en dringende aard? Een voorbeeld is: vijftig stacaravans per hectare, maar 50 percent van alle eenheden kunnen vakantiewoningen zijn enzovoort.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, ik onderschrijf natuurlijk de vragen van de heer De Klerck, maar naar aanleiding daarvan zou ik een suggestie

willen doen aan deze commissie. De vraag van de heer De Klerck handelt specifiek over het verdwijnen van staanplaatsen en dergelijke op campings.

Er zijn aan de Vlaamse Kust nog wel andere problemen dan alleen het verdwijnen van staanplaatsen op campings. Uit een Belgabericht van deze namiddag blijkt dat op vijf jaar tijd 10 percent van alle hotelkamers aan de kust is verdwenen. En er zijn nog meer problemen: het verdwijnen van hotels; de 'verstening' van de campings door de bouw van de ondertussen al bijna klassieke witte vissershuisjes, een probleem dat ook in relatie staat met de vraag van de heer De Klerck; de problematiek van de vergrijzing van de kust; het niet meer aantrekkelijk zijn van de kust voor jonge gezinnen, enzovoort. Er zijn aan de kust heel wat problemen.

Ik ben in september naar een symposium van Toerisme Vlaanderen geweest in Bredene. De focus daar was de Vlaamse Kust 2020. Men had een evaluatie gemaakt van alle maatregelen of beleidsplannen die de afgelopen jaren werden uitgevoerd. Vanuit verschillende zijden, CIB (Confederatie van de Immobiliënberoeperen), Westtoer, de campingsector, werden er suggesties gedaan ten aanzien van het beleid. Het was een heel interessant symposium.

Er is vanavond in het casino van Koksijde trouwens ook een UNIZO-avond (Unie van Zelfstandige Ondernemers). Daar zullen voorstellen worden gelanceerd in verband met de toekomst van de Vlaamse Kust. Daarom, mijnheer de voorzitter, zou ik hier toch willen suggereren om, eenmaal de begrotingsbesprekingen en de besprekingen van de beleidsbrieven zijn afgerond, in het voorjaar al deze organisaties eens uit te nodigen naar deze commissie en eens een namiddag overleg te plegen over de toekomst van onze Vlaamse Kust.

De voorzitter: Dank u voor uw voorstel, mijnheer Sintobin. Als daar in deze commissie voldoende belangstelling voor bestaat, wil ik er zeker op ingaan. We zullen op een later moment afspreken hoe we dat praktisch zullen doen.

Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Als de commissie dat initiatief neemt, zal ik daar zeker een bijdrage toe leveren. Ik doe dat ook vanavond, maar men heeft mijn bijdrage vooraf opgenomen omdat ik jammer genoeg niet lijfelijk aanwezig kan zijn. Er zullen ongetwijfeld interessante voorstellen worden geformuleerd.

Mijnheer De Klerck, ik wil uw eerste en tweede vraag samennemen.

Het project werd in het kader van het derde Kustactieplan ingediend door Westtoer en was een eerste initiatief om te onderzoeken op welke wijze gemeenten

kunnen handelen om de terugval van het aantal exploitaties van openluchtrecreatieve verblijven via een ruimtelijke aanpak een halt toe te roepen. Door specialisten werd op een multidisciplinaire wijze onderzocht op welke wijze de gemeenten kunnen handelen in functie van de gestelde problemen. De volgende uitgangspunten werden hierbij gehanteerd: de verblijfsmogelijkheden op kampeerbedrijven behouden met aandacht voor de toeristische kortetermijnverhuur en daarmee een differentiatie aan verblijfsmogelijkheden in de gemeente verzekeren; kansen bieden aan kampeerondernemers om hun bedrijven te laten evolueren naar moderne, kwalitatieve, gemengde en rendabele kampeerbedrijven die beantwoorden aan de gewijzigde behoeften van de hedendaagse kampeerders; de steeds voortschrijdende ontwikkeling van zones voor verblijfsrecreatie naar tweedeverblijfsparken tegenhouden.

Het project reikt de kustgemeenten een leidraad aan om via de stedenbouwkundige voorschriften deze mix aan verblijfsvormen te bewerkstelligen. Momenteel werkt Toerisme Vlaanderen samen met Westtoer een nieuw Strategisch Beleidsplan Kust uit. Dit is wellicht, mijnheer de voorzitter, een goede gelegenheid om de discussie in deze commissie te voeren.

Op basis van de verschillende onderzoeken en van het overleg met de sector worden de oorzaken van de terugloop van het toerisme aan de kust grondig geanalyseerd en zal een geïntegreerde strategie worden opgebouwd om hieraan iets te verhelpen. Het Strategisch Beleidsplan Kust zal een raamwerk vormen voor alle mogelijke acties op het vlak van marketing, promotie en infrastructuur voor de verschillende beleidsniveaus en private spelers. Het Strategisch Beleidsplan Kust zal worden afgerond in het voorjaar van 2009. Wellicht kan de commissie in dat kader een aantal mensen horen.

Er moet over worden gewaakt dat de realisatie van zomerhuisjes en vakantiewoningen niet leidt tot een verdere verstening van de kampeerterrainen en een volledige omvorming tot een tweedeverblijfspark.

Westtoer en Toerisme Vlaanderen vervullen een stimulerende en begeleidende rol in de gezamenlijke marktwerking en marktondersteuning. Opdat deze organisaties deze rol ten volle zouden kunnen opnemen, is het belangrijk dat de kampeersector aan de kust openstaat voor een verregaande samenwerking op het vlak van promotie en het vermarkten van het kampeeraanbod. Zowel Toerisme Vlaanderen als Westtoer voeren nu al actief promotie voor de kust en voor de kampeersector aan de kust. Dat is een positief element, maar om verder te geraken zal er openheid en 'awareness' nodig zijn, zoals men dat in het Engels zo mooi zegt.

Voor wat betreft uw vijfde vraag: ik kan uw standpunt volgen. Ik verwijs naar het onderzoek "Ruimte voor

Toerisme en Recreatie in Vlaanderen". Een van de punten in deze studie is het "Faciliteren van de kwaliteitsverbetering en vernieuwing van openluchtrecreatieve verblijven". De trendanalyse en de bevraging van de sector heeft in het kader van deze studie twee voorname aandachtspunten op het vlak van de programma-eisen naar voren gebracht.

Er is de eis, eigen aan het openluchtrecreatief bedrijf, om te komen tot een rendabele bedrijfsvoering met een marktconforme en concurrentiële omvang van aangeboden kampeerplaatsen en een mix van vaste en toeristische staanplaatsen. Dit vertaalt zich in een minimale rendabele oppervlakte per bed of in bedrijven met een specifiek karakter. Concreet betekent dit dat in de toekomst een herschikking van het aanbod kan worden verwacht met enerzijds grotere kampeerbedrijven met een bredere waaier aan hoogwaardige voorzieningen, naast specifieke nichespelers: groen, natuurgerichte terreinen, alleseizoenenverblijven, enzovoort.

Een tweede eis is deze van de consument naar meer luxe en ruimte op de kampeerplaats. Deze eis wordt uitgedrukt in de vraag naar een stijgende oppervlakte per kampeerplaats omwille van de stijgende individuele ruimtewens en de ruimtevraag voor faciliteiten. Ook hier zal per toeristische regio, waaronder de kust, en per zone een ruimtelijke afweging gemaakt moeten worden. Ik verwacht dat plaatselijk de druk op de ruimte-inname zal toenemen, al dan niet binnen bestaande planologisch bestemde zones voor verblijfsrecreatie. Er wordt verwacht dat een deel van deze ruimtelijke ontwikkeling opgevangen zal worden door een interne herstructurering van het kampeeraanbod.

Er wordt gepleit voor een drieledige ondersteuning vanuit de Vlaamse overheid. Hoe wordt dit concreet vertaald? Westtoer volgde voor de realisatie van dit KAP III-project een drieledig traject: inschakelen van experts met kennis van de Nederlandse en Vlaamse kampeersector; uitgebreid overleg met diverse instellingen en sectoren; raadpleging van en informatie geven aan de betrokken kustgemeenten.

Een begeleidingscommissie waarin sectoren, experts en kustgemeenten vertegenwoordigd waren, vergaderde zevenmaal in 2007-2008. De aanbevelingsnota is een resultaat van dit georganiseerde en uitgebreide overleg. In de aanbevelingsnota zijn ook de gegevens opgenomen uit de diverse expertennota's. Westtoer zorgde voor een maximale invulling van deze drieledige ondersteuning. Mocht de heer De Klerck het daarmee niet eens zijn of daarover opmerkingen hebben, wil ik deze graag horen.

Het is een evidentie dat bij de uitvoering rekening wordt gehouden met het subsidiariteitsbeginsel. Zowel de betrokken stedenbouwdiensten als de adviserende

instanties dienen erop toe te zien dat de ruimtelijke plannen volgens de geijkte procedures worden afgehandeld. Bovendien is de doelstelling van het Westtoerproject het financieel en juridisch ondersteunen van de gemeente bij het opmaken van RUP's (ruimtelijke uitvoeringsplannen) op gemeentelijk niveau voor bestaande campings aan de kust. Op deze wijze wordt ingespeeld op de specifieke lokale behoefte en wordt de subsidiariteit gerespecteerd.

In welke mate zijn de door Westtoer aangegeven aanbevelingen dwingend en dringend? De voorliggende aanbevelingen in de nota bevatten bepalingen over de ruimtelijke invulling van een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven. De nota bevat geen stedenbouwkundige voorschriften maar kan als leidraad gebruikt worden bij de opmaak van de gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen. De inhoud is niet als absoluut te hanteren. De studie van Westtoer is flexibel opgevat zodat voldoende rekening kan worden gehouden met de context van het terrein en met de wijze van bedrijfsvoering van het desbetreffende bedrijf. De ruimtelijke uitvoeringsplannen stellen dat bij elk bouwaanvraagdossier een inrichtingsstudie moet worden gevoegd. Daarin moet de visie op de toekomstige ontwikkeling van het kampeerbijzonder bedrijf worden voorgesteld, om te verduidelijken hoe wordt omgegaan met de aanbevelingen van deze nota en hoe de bestemming van het gebied verder zal worden gegarandeerd.

Met al wat al gebeurd is met de manier waarop dit wordt aangepakt, zijn we hier toch al een heel eind gevorderd. Mijnheer Sintobin, we kunnen daarover – en over een aantal andere aspecten, in het voorjaar, wanneer dat Strategisch Beleidsplan Kust klaar is – desgevallend van gedachten wisselen.

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Dank u, mijnheer de minister-president, voor uw antwoord. Deze problematiek kan inderdaad worden opengetrokken naar een aantal andere beleidsdomeinen: wonen, ruimtelijke ordening, onroerend erfgoed, vergrijzing, enzovoort. Hier is een holistische benadering zeker op zijn plaats – of een geïntegreerde strategie, best in het kader van het strategisch plan dat binnen enkele maanden zal worden opgeleverd. Ik kijk ernaar uit om dan die discussie te voeren binnen een globale context.

Mijn grootste vrees gold de punten zeven en acht van mijn vraag. U hebt heel nadrukkelijk geantwoord, waarvoor mijn dank, dat dit niet als dwingend zou moeten worden opgenomen. U hebt duidelijk gesteld dat subsidiariteit belangrijk is, dat het een leidraad is, en dat het niet als absoluut moet worden gehanteerd. Dat is heel belangrijk: er is voldoende speling voor de specifieke situatie, zowel op gemeentelijk als op bedrijfsniveau. U

hebt uitdrukkelijk gezegd dat er zelfs op bedrijfsniveau mogelijkheden zijn om accenten te plaatsen. Dat is voor de bedrijven uit de sector een zeer belangrijk statement. Na die algemene richtlijn was er daar enige wroef ontstaan. Die algemene richtlijn was goed als kader, men heeft daar goed werk geleverd. Maar dit kan niet voor alle kustgemeenten en zeker niet voor alle bedrijven aan de kust gelden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het intra-Belgisch interparlementair samenwerkingsakkoord en de instemming met het Verdrag van Lissabon

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: We weten dat aan het Verdrag van Lissabon een verklaring 51 is gehecht, waarin wordt gesteld dat in België zowel de Kamer als de Senaat als de parlementaire vergaderingen van de gemeenschappen en de gewesten in functie van de bevoegdheden die de Unie uitoefent, optreden als componenten van het nationaal parlementair stelsel of als kamers van het nationale parlement. Om aan die verklaring 51 een concrete uitwerking te verlenen, moet er een samenwerkingsakkoord worden afgesloten tussen die verschillende parlementen over de wijze waarop zij uitvoering zullen geven aan de bepalingen van het verdrag en de bijhorende protocollen.

Wij hebben iets dergelijks al eens meegemaakt met de Europese Grondwet. Wij hadden toen de heel duidelijke afspraak hier in dit Vlaams Parlement dat we dit samenwerkingsakkoord zouden afwachten alvorens het eigenlijke verdrag in de plenaire vergadering goed te keuren. Dat is de afspraak die we indertijd hebben gehonoreerd.

De situatie, mijnheer de minister-president, is nu enigszins anders. Enerzijds omdat nu ineens is opgeworpen dat er geen samenwerkingsakkoord kan zijn alvorens een aantal wetswijzigingen zijn doorgevoerd, meer bepaald een wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, en een wijziging van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Die moeten eerst worden gewijzigd alvorens er een samenwerkingsakkoord kan zijn. Anderzijds werd in dit Vlaams Parlement ook afgesproken

dat we het Verdrag van Lissabon wel degelijk zouden goedkeuren, maar er was eigenlijk een akkoord met de Vlaamse Regering dat men wat zou temporiseren met de bekrachtiging en de afkondiging, tot men zicht kreeg op dat samenwerkingsakkoord.

In mijn vraag om uitleg, mijnheer de minister-president, vraag ik u naar een stand van zaken. Maar het is een beetje een retorische vraag geworden, want NADIA, het Netwerk Archivering van Documenten met betrekking tot Intergouvernementele en Internationale Akten, leert mij dat op 10 oktober 2008 de bekrachtiging en afkondiging zijn gebeurd.

Zo kom ik, mijnheer de minister-president, tot mijn vraag. Welke nieuwe elementen hebt u om een beetje 'stoemelings', 'in den duik', zonder overleg met dit parlement, ineens toch over te gaan tot de bekrachtiging en afkondiging? Geeft u de stok achter de deur die wij hadden, hier eigenlijk niet uit handen? De afspraken die wij hadden gemaakt, dateren van mei en juni 2008. Ondertussen zijn in de betrokken commissies van Kamer en Senaat de wetswijzigingen die moeten worden doorgevoerd, niet eens geagendeerd. Desondanks gaat u zonder nieuwe elementen – het ware dat u die nu kunt geven – ineens over tot bekrachtiging en afkondiging.

Wat is dus, mijnheer de minister-president, de stand van zaken en waarom ineens, op 10 oktober 2008, toch bekrachtigen en afkondigen?

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de voorzitter, ik wil mij aansluiten bij uw vraag. Wij hebben inderdaad op 10 oktober geratificeerd. U verwijst naar NADIA, ik las in een Franstalig Belgabericht van 15 oktober dat alles was overgemaakt aan de instanties in Rome. Dat is op zich niet mijn punt, het is inderdaad geratificeerd. Ik wil, mijnheer de minister-president, vragen of het klopt dat er op dit ogenblik nog altijd twee samenwerkingsakkoorden rondgaan, dat het ene door vijf parlementsvoorzitters is getekend en het andere door twee, en dat de teksten van die twee samenwerkingsovereenkomsten niet zouden overeenstemmen?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik hoop dat ik u toch iets nieuws kan vertellen, waardoor er een aanvulling komt op NADIA of op Franstalig Belga. Het is juist: en ook de toenmalige minister van Buitenlands Beleid heeft op 10 juli gesteld dat de Vlaamse Regering zou wachten met de bekrachtiging van het decreet, en dus met de afkondiging ervan, tot de ondertekening van het interparlementair samenwerkingsakkoord rond zou zijn. Ik heb dag en nacht geijverd om op 10 oktober aan de Vlaamse Regering te kunnen zeggen

dat wij dat decreet konden bekrachtigen nadat, mijnheer de voorzitter en collega's, alle parlementsvoorzitters hun akkoord aan de ontwerp tekst van het interparlementair samenwerkingsakkoord hadden verleend. Ook uw voorzitter van dit parlement heeft dat getekend, samen met de vele andere voorzitters. Hierdoor werd het politiek akkoord tussen alle parlementen over de voorliggende tekst van het samenwerkingsakkoord afgerond. Het engagement en de 'stok achter de deur', zoals u dat noemt, om niet over te gaan tot bekrachtiging zolang dat niet rond was, wat ook mijn voorganger in de functie van Vlaams minister van Buitenlands Beleid zei, zijn dus gerealiseerd. Gelet op het ontbreken van een wettelijke basis is een formele parlementaire goedkeuring op dit moment niet mogelijk.

Het is belangrijk dat ik de hier volgende nieuwe en duidelijke informatie aan deze commissie kan verstrekken. Op het niveau van de zeven assemblees is volgende planning afgesproken: afhandeling in de Kamer van het bijzonder voorstel van wet van Herman Van Rompuy betreffende de wettelijke basis van het samenwerkingsakkoord; parallelle afhandeling in de Senaat van het voorstel van wet van Armand De Decker met betrekking tot de aanpassing van de wetgeving op de Raad van State; vervolgens de definitieve afronding van het ontwerp van samenwerkingsakkoord met het oog op de finale goedkeuring en ondertekening door de assembleevoorzitters. De timing voorziet hiervoor het voorjaar van 2009.

Mijnheer Roegiers, er zijn technische, geen inhoudelijke verschillen tussen de twee versies. Door de griffier van het Vlaams Parlement werd dat voorafgaand aan de bekrachtiging bevestigd. Er is geen discussie over de inhoud. Door de zeven parlementen zijn de handtekeningen gezet.

Het verdrag is bekrachtigd op 10 oktober. Daarover is open gecommuniceerd. Het is pas bekrachtigd nadat we alle handtekeningen hadden van de voorzitters van de parlementen. De procedure is wat typisch Belgisch. Wanneer eensgezindheid bestaat, is het belangrijk om vanuit Vlaanderen het signaal te geven dat het Verdrag van Lissabon wordt goedgekeurd omdat ook het samenwerkingsakkoord en de afspraken die daarmee samenhangen ondertekend zijn door de parlementsvoorzitters.

De heer Karim Van Overmeire: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord maar ik ben er niet echt blij mee. U zegt dat de handtekeningen van de voorzitters van de andere parlementen er staan. Maar de vraag is: zijn die parlementen daardoor gebonden?

De voorzitter van het Vlaams Parlement heeft het vorige samenwerkingsakkoord – dat in het kader van de Europese Grondwet – terecht voorgelegd aan de

plenaire vergadering, die het heeft goedgekeurd. Ik neem aan dat dit in het Vlaams Parlement opnieuw zo zal gebeuren. Maar de andere parlementen volgen die procedure blijkbaar niet. Wat is dan de waarde van een handtekening van een voorzitter van een parlement?

U spreekt, mijnheer de minister-president, over een engagement. Men wil de noodzakelijke voorstellen tot wetswijziging zo snel mogelijk afhandelen. Ik kan enkel vaststellen dat het nu november is en dat in de betrokken commissies van het federale parlement de voorstellen nog niet eens geagendeerd staan. Maanden geleden al had men de kans om daar werk van te maken.

U bent de grote strateeg van de communautaire onderhandelingen. Ik ben maar een eenvoudig parlementslid dat vragen stelt. Maar ik vrees dat voordat u het weet de discussie in de Kamer en de Senaat vastloopt, zeker tegen een achtergrond van geblokkeerde communautaire onderhandelingen. En dan zult u zien dat dit dossier opnieuw meegenomen wordt in een communautaire koehandel. Dan moeten wij Vlamingen daarvoor weer een prijs betalen, terwijl dat helemaal niet nodig was.

We hadden een heel sterk dossier, een sterke strategie en een logische houding: zolang we niet weten wat er precies in het samenwerkingsakkoord staat en wat onze rol is, zolang de wetswijzigingen daaromtrent niet rond zijn, temporiseren we en wachten we met de ratificatieprocedure. Iedereen zat op dezelfde lijn, inclusief minister Bourgeois. Ik heb de indruk dat er iets is veranderd op het moment dat minister Bourgeois is vertrokken. Eind september verdwijnt de heer Bourgeois uit de Vlaamse Regering en 10 oktober is er de bekrachtiging en afkondiging. Ik weet niet of dat toeval is. Ik maak me grote zorgen over de verdere evolutie van dit dossier.

De voorzitter: Mevrouw Smet heeft het woord.

Mevrouw Miet Smet: Ik steun de minister in wat gebeurd is. Ik denk ook dat men niet anders kon. Het vorige samenwerkingsakkoord, ook al was dit bekrachtigd door dit parlement, was niet bekrachtigd door de andere parlementen. Eigenlijk was de toestand dezelfde als nu. Als we verwijzen naar het vorige samenwerkingsakkoord als zijnde een goede procedure, moeten we over dit hetzelfde zeggen. We staan zelfs een stap verder. Tussen het vorige samenwerkingsakkoord – dat ook enkel getekend is door de voorzitters van de parlementen en niet bekrachtigd is geweest door de parlementen – en nu is er wel een akkoord gekomen over het feit dat de bijzondere wet moet worden aangepast en dat ook controle door de Raad van State moet kunnen gebeuren.

Ik volg u niet, mijnheer Van Overmeire. Als de zeven voorzitters van de parlementen getekend hebben, moet je verder gaan. Als je moet wachten op de wijzigingen van de bijzondere wet en de goedkeuring van alle

parlementen, zal het Verdrag van Lissabon nog veel jaren op zich laten wachten. Dat kunnen we ons ook niet permitteren.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de minister-president, u bevestigt dat de zeven parlementsvoorzitters hebben getekend. Er zijn blijkbaar wel twee documenten in omloop. U zegt dat er inhoudelijk geen discussie is. Maar het lijkt me toch beter om meteen op basis van één tekst te werken en de handtekeningen op dezelfde tekst te plaatsen, zelfs al zijn de verschillen enkel technisch. Ik zou willen vragen erop aan te dringen om allemaal op basis van dezelfde tekst te tekenen. Dat sluit meteen ook alle discussie uit.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Roegiers, dat is wel degelijk de bedoeling. We moeten daar verder aan werken.

Mijnheer Van Overmeire, ik moet uw indruk volledig tegenspreken. Het is volstrekt onjuist dat alles veranderde nadat de heer Bourgeois vertrokken was. Op het ogenblik van het vertrek van de heer Bourgeois waren alle handtekeningen nog niet binnen. De procedure is afgesproken voor zijn vertrek en pas volledig beëindigd nadat hij, spijtig genoeg, de regering heeft verlaten. Ik heb erop toegezien dat de procedure met hoge snelheid verliep, zoniet hadden we daar – zoals mevrouw Smet ook liet opmerken – zeker problemen mee gekregen.

De procedure is ook duidelijk afgesproken met alle voorzitters. We zullen daar ook op toezien. Mevrouw Smet heeft gelijk: we zijn verder gegaan dan vroeger. We hebben een bijkomende stap gezet.

Ik begrijp goed dat het de bedoeling was om dit als hefboom te gebruiken om snel tot akkoorden te komen. Die hefboom is maximaal uitgespeeld, ook rekening houdend met de tijdshorizont en met de afspraken die binnen de Vlaamse Regering zijn gemaakt. Ik kan u verzekeren: zeven handtekeningen verzamelen in die wat moeilijke periode was allesbehalve evident. Het is positief dat die handtekeningen zijn gezet, dat er afspraken zijn gemaakt over het vervolg van de procedure en dat we verder zijn gegaan dan de vorige keer.

De heer Karim Van Overmeire: U spreekt over een engagement. Ik kan enkel vaststellen dat op dit moment in de commissies – noch in de Kamer, noch in de Senaat – de punten al op de agenda staan. Mevrouw Smet zegt dat het nog veel jaren zal duren. Ondertussen is die verklaring 51 een lege doos. In theorie hebben we een rol, maar in praktijk weten we niet hoe we die kunnen invullen. Dat is een problematische situatie, en op dat vlak is uw antwoord is niet geruststellend.

Mevrouw Miet Smet: Ik heb niet gezegd dat het nog veel jaren zal duren. Hadden we moeten wachten op de

wijziging van de bijzondere wet vooraleer we de handtekeningen verzamelden en de ratificatie doorvoerden, dan zou het nooit op tijd geweest zijn. Verder strekte mijn verklaring niet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Piet De Bruyn tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de bilaterale samenwerking met Palestina

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Mijnheer de minister-president, collega's, met mijn vraag wil ik hulde brengen aan mijn voorganger, de heer Jan Loones, die deze problematiek altijd nauw heeft opgevolgd en mij nadrukkelijk heeft gevraagd dit voort te zetten.

In 2001 besliste de Vlaamse Regering om de vormen van samenwerking die bestonden met Israël en Palestina op te schorten. In 2005 kwam er een gewijzigd standpunt van de Vlaamse Regering. Daarover hebben de heer Loones en andere collega's uitvoerig gediscussieerd. Minister Bourgeois stelde toen dat het onder andere het engagement van de Vlaamse Regering was om te komen tot een bilateraal samenwerkingsakkoord Vlaanderen-Palestina. De regering zou noodgedwongen in afwachting daarvan blijven werken met multilaterale organisaties van humanitaire en niet-gouvernementele aard om als Vlaanderen toch aanwezig te zijn in Palestina.

Sinds 2005 zijn we alweer heel wat verder. Hoe zit het met de voorbereidingen om te komen tot een samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en Palestina? Werd hierover overlegd met de Palestijnse Autoriteit? Wat was hiervan het resultaat?

Kunt u een stand van zaken meedelen van het juridische aspect? Een van de discussiepunten toen in de commissie betrof de juridische vorm die een dergelijk samenwerkingsakkoord idealiter zou aannemen. Er werd toen verwezen naar de eigen juridische dienst van de Vlaamse Regering, die daarover een advies zou verstrekken. Is dat advies geformuleerd, en hoe luidt het?

Hebt u er zicht op of andere landen dan Canada en de Republiek Zuid-Afrika officiële samenwerkingsakkoorden met Palestina sloten?

Zijn uw collega-ministers en u bereid om effectief invulling te geven aan een eventueel samenwerkingsakkoord?

Minister Bourgeois heeft er terecht op gewezen dat een raamakkoord dat niet gedragen wordt door de verschillende vakministers, die elk buitenlands bevoegd zijn voor hun domein, prettig oogt maar geen nut heeft.

Hoe evalueert u de samenwerking via multilaterale organisaties tot nu toe?

Wat is de precieze status van de samenwerkingsakkoorden die tussen Vlaanderen en Israël al dan niet bestaan?

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Ik heb in het verleden ook mijn bezorgdheid over dit conflict geuit. Als eerbetoon aan de – mocht daar al enige twijfel over bestaan; overigens nog steeds springlevende – heer Loones sluit ik me graag aan bij de vraag van de heer De Bruyn.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Ik begrijp dat de vraag wordt gesteld uit eerbetoon aan een ex-collega. Ikzelf moet hier ook deels een voorgaand minister vervangen. Dat brengt de zaak wat in evenwicht.

Aan de intentie om te werken aan een bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en Palestina is voorlopig geen uitvoering gegeven. Ik heb hier op papier een volledig overzicht van wat er sinds januari 2005 in Palestina allemaal is gebeurd, maar ik denk dat ik dat desgevallend kan overslaan. Ik wil echter wel graag de huidige situatie toelichten.

De Palestijnse mensenrechtenorganisatie Al-Haq stelt dat de veiligheidstroepen van Hamas in de Gazastrook en de troepen van Fatah op de Westoever zich schuldig maken aan foltering en schending van de mensenrechten. In deze context was of is het niet aangewezen om onderhandelingen te starten met de Palestijnse Autoriteit. Zolang het conflict tussen Hamas en Fatah aanhoudt en er geen eenduidig bestuur is in de Palestijnse gebieden, is het raadzaam om af te wachten. Na eventuele parlementsverkiezingen in 2009 of 2010 komt er mogelijk een duidelijker mandaat voor de Palestijnse Autoriteit om te onderhandelen.

Het juridisch advies was klaar in februari 2006. Wat dus wel al een tijdje geleden is. Verschillende samenwerkingsvormen tussen Palestina en Vlaanderen zijn mogelijk. Een eerste mogelijkheid is het sluiten van een verdrag met de vertegenwoordiging van de Palestijnse gebieden, in casu de Palestijnse Autoriteit, die volgens het artikel 79 van de Palestijnse voorlopige grondwet, die dateert van 2003, beschikt over het internationale verdragsrecht. Tweede mogelijkheid is het

sluiten van een verdrag met de PLO, die kan optreden namens en voor rekening van de Palestijnse Autoriteit. De derde mogelijkheid is het afsluiten van een privaatrechtelijk contract met de Palestijnse gebieden, vertegenwoordigd door de Palestijnse Autoriteit of een andere instantie door de Palestijnse partner aangeduid of met de PLO. De laatste mogelijkheid is het sluiten van een beleidsmatige overeenkomst, een zogenaamd memorandum, dat geen juridische maar een politieke betekenis heeft.

Uit het juridisch advies blijkt dat diverse samenwerkingsvormen tussen Palestina en Vlaanderen denkbaar zijn, met een variatie inzake de juridische betekenis ervan. Het kan gaan van een traditioneel memorandum over een akkoord tussen beide regeringen tot en met een juridisch afdwingbaar samenwerkingsverdrag. De positie van de Vlaamse Regering is hier duidelijk. Voor welke variant uiteindelijk wordt gekozen, zal afhangen van de uitkomst van de onderhandelingen met de Palestijnen. Deze onderhandelingen werden vooralsnog niet opgestart, gezien de conflictsituatie in de Palestijnse gebieden voortduurt. Ik herhaal dat zolang het conflict tussen Hamas en Fatah aanhoudt en er geen eenduidig bestuur is in de Palestijnse gebieden, blijft het raadzaam om een afwachtende houding aan te nemen.

Elke overheid die de bevoegdheid draagt om samenwerkingsakkoorden te sluiten met een derde, kan autonoom beslissen om onderhandelingen op te starten met Palestina. Ik heb niet bijgehouden wie van dit recht gebruik gemaakt heeft. Het is in elk geval geen criterium waarmee de Vlaamse Regering rekening zal houden in het nemen van de beslissing om de onderhandelingen over een samenwerkingsakkoord op te starten.

De Vlaamse Regering heeft voorwaarden gesteld die vervuld moeten worden vooraleer een samenwerkingsakkoord met Palestina kan worden gesloten. We zullen deze voorwaarden ook eenduidig toepassen. Dus: één, ik heb geen weet van wie er akkoorden met Palestina heeft gesloten. En twee, het is misschien toch niet zo relevant om onszelf een bijkomend argument te geven om dat alsnog ook te doen.

Als de Vlaamse Regering in functie van nieuwe ontwikkelingen op termijn opnieuw zou beslissen om te onderhandelen en om die onderhandelingen op te starten met de Palestijnen, lijkt het me logisch dat dit proces inhoudelijk gedragen zal worden door de Vlaamse Regering als geheel. Het kan niet dat de een voor is en de ander tegen, maar de Vlaamse Regering zal als geheel optreden, en ik zal natuurlijk mijn rol spelen als coördinerend minister om een en ander samen met de collega's af te toetsen op het terrein.

Ik verwijs opnieuw naar de beslissing van 30 september 2005. Toen werd beslist om projecten ad hoc in de

Palestijnse gebieden te steunen. In haar positie ten gronde inzake het Israelisch-Palestijns conflict bepaalde de Vlaamse Regering dat zij zich inschakelt in de multilaterale benadering van het Israelisch-Palestijns conflict en de standpunten ter zake van de Europese Unie en de VN-Veiligheidsraad onderschrijft. Alhoewel door Vlaanderen gesteunde projecten hun vruchten kunnen afwerpen en de levensomstandigheden van de Palestijnse bevolking hier en daar verbeterd hebben, blijft de situatie die aan de oorsprong van de noodsituatie ligt natuurlijk bestaan – en dat is natuurlijk het schrijnende van deze zaak. In de huidige situatie zal het multilaterale pad dus verder worden bewandeld.

Op 29 maart 1967, een hele tijd geleden, werd een cultureel akkoord gesloten tussen het koninkrijk België en de staat Israël met als doel samen te werken op het vlak van cultuur, sport, onderwijs en vorming, ruimtelijke ordening, monumenten en wetenschap en technologie. In 1994 werd een nieuw werkingsprogramma opgemaakt ter uitvoering van een akkoord voor een periode van drie jaar, en na 1997 werden geen nieuwe acties meer ondernomen. In de praktijk worden enkel nog wederzijdse beurzen voor studenten en professoren aangeboden.

Het akkoord inzake de samenwerking op het gebied van onderzoek en ontwikkeling in de industrie, ondertekend op 11 februari 2000, is nooit operationeel geworden. Toenmalig minister Moerman trok in maart 2006 naar Israël om het akkoord nieuw leven in te blazen, maar concreet werd er tot nog toe geen vooruitgang geboekt. De overeenkomst houdende de oprichting van het Europees laboratorium voor moleculaire biologie werd ondertekend op 10 mei 1973, maar ook die bleef dode letter.

Mijnheer de voorzitter, dit waren de antwoorden op de vragen die de heer De Bruyn, mede in de geest van de heer Loones, me heeft gesteld.

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Mijnheer de voorzitter, misschien toch even verduidelijken: ik heb deze vraag uiteraard gesteld omdat het een thematiek is die mij en mijn partij ter harte gaat, en niet alleen om een traditie in ere te houden. Ik meen dat dat toch duidelijk was in mijn inleiding.

Mijnheer de minister-president, ik heb het een beetje moeilijk, maar waarschijnlijk zal dit een kwestie van interpretatie zijn, met de wijze waarop en de toon waarmee u het antwoord hebt gebracht. Ik zie u fronsen, maar het leek alsof het antwoord niet snel genoeg gedaan kon zijn en alsof het eigenlijk overbodig was om de vraag te stellen. Ik moet zeggen dat ik me daaraan stoort.

Ten gronde meen ik gehoord te hebben – maar ik ben bereid om daar van u meer verduidelijking bij te krijgen –, dat we in 2005 een standpunt hadden om te komen tot een bilateraal samenwerkingsakkoord met de Palestijnse Autoriteit, en dat we dat nu niet meer hebben. Ik stel me dan de vraag waar en wanneer die beslissing werd genomen. U verwees naar de toestand met Hamas en zo meer en dus naar de binnenlandse politieke toestand in Palestina, maar ik heb niet meteen uit uw antwoord kunnen distilleren waar de beslissing werd genomen om formeel geen uitvoering te geven aan het engagement dat toen werd aangegaan. Dit is een vraag die me toch wel bezighoudt.

Wat de andere landen betreft die een samenwerkingsakkoord hebben, hebt u natuurlijk gelijk dat dat geen criterium is. De vraag werd ingegeven door het feit dat het toch wel een indicatie is. We opereren niet in het luchtledige en ook niet op bevel van wat anderen zeggen noch naar het voorbeeld van wat anderen doen, we beslissen inderdaad autonoom met wie we op welke manier samenwerken. Het was gewoon een informatieve vraag. Ik heb met mijn vraagstelling nooit willen suggereren dat we eenzelfde politiek of strategie zouden moeten volgen.

Wat betreft de samenwerkingsakkoorden die werden opgesteld met Israël, ben ik u heel dankbaar voor de verduidelijking. Het was me niet meer helemaal duidelijk welke akkoorden wanneer waren opgesteld en welke uitvoering eraan werd gegeven. Thans is me dat wel duidelijk en het zal me nog duidelijker worden nadat ik ook uw uitgebreider schriftelijk antwoord heb kunnen lezen.

Misschien nog één ding. De discussie is uiteraard nog niet afgelopen, ook intern in Palestina en Israël niet. Ik eindig met de fundamentele bedenking dat ik het niet verstandig vind om een intentie of een engagement dat werd aangegaan, terug in de koelkast te stoppen. Ik zeg dus niet dat het definitief werd begraven, maar het zit in de koelkast. Ik denk dat integendeel een samenwerkingsakkoord met de Palestijnse Autoriteit – en dan kan inderdaad de discussie worden gevoerd over welke juridische vorm best wordt aangenomen in functie van het middel en het doel dat men wil stimuleren of wil bereiken – een weg opent voor de dialoog, voor overleg en voor een zinvolle bijdrage van Vlaanderen aan een vredesproces en om dat ten volle te benutten. Ik denk niet dat we door het uitstellen van de onderhandeling of door het uitstellen van het aangaan van het gesprek, een verstandig signaal geven.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer De Bruyn, ten eerste, u hebt zelf verwezen naar uw ex-collega. U gaf er dus zelf de aanleiding toe dat ik, net zoals de anderen

hier, heb begrepen dat u deze vraag een beetje ‘in opdracht’ stelde, maar goed, u hebt verduidelijkt dat u ook zelf achter deze vragen staat – zoveel te beter.

Ten tweede wil ik u wel zeggen dat mijn ex-collega, Geert Bourgeois, dit beleid sinds 2005 heeft gevoerd, dat het juridisch advies binnen is sinds februari 2006 en dat ik ervan uitga dat er zich een aantal maanden na het vertrek van Geert Bourgeois geen significante nieuwe elementen meer aandienen. Mocht daar een misverstand over bestaan, dan zeg ik in alle duidelijkheid dat ik niet zie dat er sinds het vertrek van minister Bourgeois ook maar één jota aan werd toegevoegd of dat ik de indruk heb of zou overwegen dat we onze positie moeten veranderen.

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Ik denk niet dat ik daarnaar heb verwezen. Dat was zeker niet mijn bedoeling. Ongeacht van wie op een ander tijdstip een beleid had moeten uitvoeren, blijf ik met de vraag zitten dat ik vaststel dat we in 2005 een engagementsverklaring zijn aangegaan waarvan nu wordt gezegd dat we die niet meer activeren. Ik stel de vraag, en had minister Bourgeois daar gezeten, dan had ik exact dezelfde vraag gesteld, waar en wanneer men heeft beslist om het engagement dat in 2005 werd aangegaan, niet verder uit te voeren. Deze vraag stel ik aan u, nu, maar had ik evenzeer aan de heer Bourgeois kunnen stellen.

Minister-president Kris Peeters: Ik bezit die bevoegdheden, maar ik stel voor, mijnheer de voorzitter, daar we hier dieper op ingaan bij de bespreking van de beleidsbrief.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de voorbereiding met betrekking tot het EU-voorzitterschap

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, van 1 juli 2010 tot 31 december 2010 is België voorzitter van de Europese Unie. In vergelijking met het vorige Belgische voorzitterschap zal er nu een teamvoorzitterschap bestaan, waardoor de verantwoordelijkheden reeds begin 2010 zullen aanvangen.

In de eerste jaarhelft van 2010 begint België aan dat trio voorzitterschap met Spanje, en tijdens het eerste semester van 2011 met Hongarije. Omdat Vlaanderen, overigens net als de andere Belgische deelstaten, de bevoegdheid heeft om voor gemeenschaps- en gewestmateries zelf internationaal op te treden, kan het een belangrijke rol spelen tijdens dat EU-voorzitterschap.

Het is dus uiteraard van belang dat de voorbereidingen op tijd starten. De regering reserveerde in het voorjaar alvast een centraal budget voor de organisatie van het Vlaamse gedeelte van het EU-voorzitterschap dat beschikbaar is voor de periode 2009-2011.

Wellicht nog belangrijker is dat Vlaanderen tijdig de thema's moet bepalen die het onder de aandacht wenst te brengen, zodat die kunnen worden afgestemd op onder andere de federale overheid, de andere deelstaten, de partners van het teamvoorzitterschap en de Europese Commissie.

Tijdens een EU-voorzitterschap kunnen bovendien ook de deelstaten een of meerdere Europese ministerraden voorzitten. Om tot een toerbeurtregeling te komen, moet daartoe met de deelstaten worden onderhandeld.

Tot slot, Vlaanderen schoof "het versterken van de rol van de regio's in Europa" als prioriteit naar voren ter gelegenheid van het eigen REGLEG-voorzitterschap dit jaar. Gelet op het feit dat ook Spaanse regio's met wetgevende bevoegdheid lid zijn van REGLEG (Conference of European regions with legislative power), ligt een samenwerking naar aanleiding van het EU-voorzitterschap, meen ik, voor de hand.

Mijnheer de minister-president, vandaar mijn vragen. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de inhoudelijke voorbereiding van het EU-voorzitterschap?

Werden er reeds prioriteiten door Vlaanderen naar voren geschoven, en zo ja, welke?

Is er een overleg gestart met de andere deelstaten met het oog op de toerbeurtregeling, waarover ik zonet sprak, voor het voorzitterschap van een of meerdere ministerraden?

Werd er reeds contact genomen met onder andere de Spaanse regio's, al dan niet binnen REGLEG, om dit trio voorzitterschap mee voor te bereiden?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, mijnheer Roegiers, het EU-voorzitterschap is heel belangrijk, niet alleen voor

België, maar ook voor Vlaanderen. Uw vragen naar de stand van zaken, zijn dan ook bijzonder relevant.

Door de permanente vertegenwoordiging van België bij de Europese Unie, werd er begin september een eerste inventaris opgesteld van alle dossiers en evenementen die naar alle waarschijnlijkheid tijdens het Belgische EU-voorzitterschap in de tweede helft van 2010 aan bod zullen komen. Aan deze oplijsting hebben uiteraard ook de attachés van onze Vlaamse vertegenwoordiging bijgedragen.

Momenteel zitten we in een tweede fase waarbij de FOD Buitenlandse Zaken sector per sector ambtelijke consultaties organiseert om te komen tot een verdere aanvulling van de eerste documenten. In elk van deze consultaties zorgen de vertegenwoordigers van de Vlaamse overheid voor een actieve inbreng. Eens deze fase van technische oplijsting is afgerond, zou men in januari 2009 wensen te starten met inhoudelijk invulling en de politieke prioriteitenstelling.

Buiten het Belgische kader om, staat elk Vlaams beleidsdomein in voor de voorbereiding van de eigen dossiers. Om te komen tot een grotere coherentie werden daarvoor ook standaard dossierfiches gecreëerd. Naast de Vlaamse administratie, werden ook de verschillende Vlaamse strategische adviesraden aangeschreven met de vraag om in december een advies uit te brengen met betrekking tot het EU-voorzitterschap, het voorzitterschapsprogramma en het bepalen van de prioriteiten. Ik ga er ook van uit dat er in deze commissie nog van gedachten zal worden gewisseld over die politieke prioriteiten of dat er eventueel een vraag om uitleg over zal worden gesteld.

Momenteel zijn er dus nog geen algemene Vlaamse prioriteiten bepaald. De verschillende departementen lijsten de prioriteiten van het eigen beleidsdomein op. Voor het bepalen van de Vlaamse prioritaire thema's zal ook rekening worden gehouden met de opmerkingen van de verschillende strategische adviesraden.

De onderhandelingen over de toerbeurtregeling tijdens het voorzitterschap in 2010 en de periode erna tot en met 2012, werden reeds opgestart in maart en konden deze zomer worden afgerond. Op basis van deze gesprekken is overeengekomen dat Vlaanderen het Belgische woordvoerderschap op zich zal nemen in de raadsfilières Leefmilieu, Onderwijs, Jeugd en Sport. Daarbovenop komt Vlaanderen een assessorschap toe voor Energie – ik meen dat dit een mooie koppeling oplevert met de verantwoordelijkheid voor Leefmilieu – en voor Werkgelegenheid en Sociale Zaken. Naast de toerbeurtregeling blijft Vlaanderen ook permanent verantwoordelijk voor Visserij en Landbouw. Vlaanderen zal overigens ook nauw betrokken worden in de beleidsdomeinen Onderzoek – dat aan het Brusselse Hoofdstedelijke

Gewest is toegewezen – en Audiovisuele zaken, dat aan de Franse Gemeenschap werd toegeedeeld.

Daarenboven is men tegemoetgekomen aan de Vlaamse vraag om een eerste toerbeurt van 18 maanden zonder rotatie te bekomen zodat tijdens de gehele duur van het teamvoorzitterschap de nodige continuïteit kan worden gegarandeerd.

Binnen REGLEG, waarvan Vlaanderen dit jaar het voorzitterschap bekleedt, zijn er permanente contacten met de Spaanse regio's. Meer specifiek voor het voorzitterschap zou ik willen verwijzen naar het samenwerkingsprogramma 2008-2009 in het kader van het samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en Catalonië, waarin voor de eerste maal een specifiek EU-hoofdstuk werd opgenomen. Zo staat er onder meer in dat "beide partijen zullen samenwerken op het vlak van het EU-besluitvormingsproces door informatie, meningen en standpunten over algemene EU-zaken uit te wisselen".

Specifiek voor het komende teamvoorzitterschap engageren beide regio's zich ertoe om in de loop van 2008-2009 informatie over de voorbereidingen uit te wisselen. Er wordt tevens aangestipt dat elk zich binnen de eigen competenties zal inspannen voor een sterke regionale dimensie en aandacht voor de REGLEG-agenda binnen het gemeenschappelijke programma van het teamvoorzitterschap van Spanje, België en Hongarije.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de minister-president, ik wil u danken voor uw antwoord. Ik meen dat het goed zit met de voorbereiding, zowel voor wat het inhoudelijke gedeelte betreft, als op het vlak van de taakverdeling met de andere gewesten.

Ik had nog een bijkomende vraag en suggestie, maar u verwees er zelf ook al naar: het is belangrijk om met deze commissie het voorzitterschap vanaf nu goed voor te bereiden.

Mijnheer de voorzitter, ik richt me daarom tot u. Ik neem aan dat we tijdens de regeling van de werkzaamheden, vandaag of op een later tijdstip, kunnen bekijken hoe we dit effectief zullen opvolgen. Het is belangrijk dat het parlement van bij het begin mee betrokken wordt bij deze besluitvorming.

De voorzitter: Mijnheer Roegiers, ik stel voor om dat niet vandaag te doen, dat ware immers wat improviseren. We kunnen ons beter eerst wat voorbereiden, maar we zullen dat zeker tijdens een van de volgende regelingen van de werkzaamheden bespreken.

De heer Karim Van Overmeire: Mijnheer de minister-president, Vlaanderen heeft een aantal voorzitterschappen,

maar kunt u daar een cijfer op kleven? Mijn bekommernis houdt in dat Vlaanderen door de fusie van gemeenschap en gewest één entiteit is en in concurrentie staat met een Franse Gemeenschap, een Waals Gewest, een Duitse Gemeenschap en een Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Heeft Vlaanderen met zijn 6 miljoen inwoners op het totaal van 10 miljoen, dan ook 60 procent van de voorzitterschappen gekregen? Of moeten we met minder genoegen nemen?

Ik heb nog een tweede vraag, maar daar verwacht ik nu niet meteen een antwoord op. Wat is de rol van de Spaanse regio's? Ik kan me indenken dat ze een minder verregaande rol hebben. Persoonlijk ben ik niet zo'n groot voorstander van die alliantie van de regio's, die volgens mij heel veel weerstand opwekt in buitenlandse hoofdsteden. Ik denk dat het beter is om België als een situatie sui generis te zien. Wat kan immers het voordeel zijn van zo'n alliantie met Spaanse regio's die veel minder verregaande bevoegdheden hebben dan Vlaanderen, ook op dit terrein?

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Van Overmeire, voor wat uw eerste vraag betreft, staat alles uitdrukkelijk vermeld in de beleidsbrief. Ik wil er nu wel op ingaan, maar misschien is het meer aangewezen om dat te doen naar aanleiding van de aanstaande bespreking van de beleidsbrief. In de beleidsbrief staat op pagina 12 een tabel over de verdeling die volgens vooraf afgesproken voorwaarden tot stand is gekomen.

We zijn lid van REGLEG. We hebben dit jaar het voorzitterschap in handen. U hebt gelijk dat er een grote verscheidenheid is op het vlak van de bevoegdheden van de verschillende regio's, maar ten opzichte van het Comité van de Regio's is REGLEG al een vereniging waar alleen regio's met legistische bevoegdheden lid van zijn. Dat is al een beperking van het aantal regio's ten aanzien van het lidmaatschap van het Comité van de Regio's. We moeten tot een win-winsituatie kunnen komen. Waar we ons kunnen versterken, ook binnen het kader van REGLEG, moeten we dat zeker doen, maar dat betekent niet dat we gehandicapt zijn of zouden worden gehinderd, zoals u in uw vraagstelling een beetje suggereert. Overal waar we kunnen samenwerken en ons standpunt kunnen versterken door dat niet alleen te vertolken, maar samen met anderen, moeten we dat proberen te doen en moeten we daaraan werken. Want hoe belangrijk we ook denken te zijn, binnen het Europese gegeven zijn we een beperkte regio, en daarom moeten we elke keer weer zoeken naar versterking bij andere regio's en lidstaten – want die sluit ik niet uit – die onze standpunten bijtreden.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de voorzitter, ik ben een beetje verbaasd over uw tussenkomst, waarbij

wordt gesuggereerd dat het precies een handicap zou zijn voor ons omdat de Spaanse regio's nog niet zo ver staan. Ik zie het net andersom. Ik zou vanuit onze sterke positie die Spaanse regio's willen meetrokken en op die manier een heel belangrijk signaal aan Madrid geven om die regio's mee te betrekken in dat voorzitterschap. In die zin zou ik het vanuit Vlaanderen als een positief gegeven willen benaderen en niet als een beperking.

De heer Karim Van Overmeire: Ik wil geen onderlinge discussie beginnen. Ik heb het al eerder gezegd: het is niet mijn overtuiging dat wij Vlamingen een soort van missionarissen kunnen zijn en denken dat we in die 27 lidstaten van de Europese Unie ons model van regio's kunnen opleggen. In België hebben we een heel specifieke situatie. Elk land is daarbij specifiek. Er zijn een aantal landen zoals de Bondsrepubliek met de Länder, waar er een grote autonomie is. We hebben Spanje en hier en daar nog een uitzondering zoals Schotland, en dan zijn we ongeveer rond. Het verhaal van de regio's zoals wij dat kennen, snijdt geen hout in de meeste Europese landen. Men heeft daar geen verbondenheid mee, integendeel, dat roept weerstand op. Ons standpunt is bekend: de piste van de regio's is volgens mij een doodlopende piste die ons geen baat kan brengen.

Dat is echter een heel andere discussie die we met of zonder de minister-president en op een ander tijdstip verder kunnen voeren. Deze discussie wijkt echter een beetje af van de vraagstelling.

Minister-president Kris Peeters: Ik ben gerust bereid daar mee verder over te discussiëren, maar het is maar één instrument. We tillen dat ook niet over het paard. Hoe kleiner het binnenland, hoe belangrijker het buitenland. Daar hebben we zeer interessante contacten over. U hoeft dat niet te overdrijven, u moet dat in zijn juiste proportie zien en aanwenden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de ratificatie van het Londenprotocol met betrekking tot octrooien

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, Europa en het respect voor talen en culturen, gaan niet altijd even goed

samen. Ik herinner me nog, toen in 1993 werd beslist om in het Europees Merkenbureau nog maar vijf talen te gebruiken, dat we in dit parlement unaniem een resolutie hebben goedgekeurd waarin onder meer stond dat we de Vlaamse Regering verzochten om in alle organen en instellingen van de Europese Unie de positie van het Nederlands als officiële taal te vrijwaren. Voor het Merkenbureau was het toen spijtig genoeg te laat. De oproep hield ook in dat dat de uitzondering zou blijven.

De problematiek is opnieuw ter sprake gekomen toen er in 2000 sprake was om een Europees patent in het leven te roepen dat dan door een bureau in München zou worden uitgereikt, en meer bepaald toen bleek dat men daar nog maar drie talen zou hanteren, met name het Frans, het Duits en het Engels. Volgens de toenmalige Vlaamse Regering kon daar niet aan worden verholpen omdat het patentenbureau in München niet kon worden beschouwd als een Europees agentschap en niet onder de gangbare Europese communautaire regels viel. Men stelde toen dat dat zou veranderen van het ogenblik dat de rechtbank van eerste aanleg bij het Europees Hof van Justitie een nieuwe kamer zou oprichten die zich zou bezighouden met het verstrekken van die patenten. Ik citeer even uit het antwoord van toen van de Vlaamse Regering: "Het spreekt voor zich dat als dit voorstel wordt uitgevoerd, de communautaire regels ten volle moeten spelen en dat alle erkende talen, waaronder het Nederlands, moeten kunnen worden gebruikt voor het indienen en het afwerken van een patentaanvraag."

Ik heb de indruk dat het vandaag veeleer de andere richting uitgaat. Als gevolg van het Londenprotocol, dat op 1 mei van dit jaar werd ondertekend en dat op dit ogenblik in het federaal parlement ter goedkeuring voorligt, zullen Europese octrooien enkel nog in het Frans, het Engels en het Duits worden afgeleverd, waar tot nu toe een vertaling van het verleende octrooi naar een officiële taal van de beoogde lidstaat vereist was. Door het Londenprotocol hebben de lidstaten waar de officiële taal niet een van die drie talen is, de keuze tussen ofwel het volledig afzien van de verplichting om een vertaling in te dienen, ofwel het uitsluitend eisen van een vertaling van de besluiten van het octrooi. Die tweede optie is trouwens gekozen door alle landen die het verdrag ratificeerden en die niet het Frans, Duits of Engels als officiële taal hebben. Concreet kan in Nederland een Europees octrooi pas van kracht worden als de conclusies naar het Nederlands worden vertaald.

In België kunnen we die voorwaarde niet stellen omdat het Frans en het Duits hier officiële talen zijn. Er zullen hier dus geen Europese octrooien in het Nederlands meer beschikbaar zijn. Dat is toch wel vreemd. De Vlaamse ondernemer die een nationaal Belgisch octrooi wil, moet dat in het Nederlands doen, maar

Europese octrooien mogen niet in het Nederlands zijn opgesteld om in dit land van kracht te zijn. In Vlaanderen moeten Europese octrooien aanvaard worden zonder enige vertaling naar het Nederlands. Dat betekent dat er jaarlijks zo'n twintigduizend octrooiconclusies in dit land niet naar het Nederlands zullen moeten worden vertaald. De Nederlandse Orde van advocaten bij de balie te Brussel rekent op het verlies van een honderdtal jobs in de vertaalsector, wat op zich al geen onbelangrijk gegeven is.

Een ander gevolg van dat protocol is dat een Vlaamse fabrikant, industrieel of kmo, die zich ervan wil vergewissen dat hij met zijn product geen inbreuk pleegt op een Europees octrooi, op eigen kosten voor een vertaling moet zorgen, terwijl de buitenlandse bedrijven die hun octrooi van kracht wensen te zien worden in België, tot nu toe zelf moesten instaan voor de kosten van de vertaling. De Nederlandse Orde van advocaten bij de Brusselse balie vestigt er ook de aandacht op dat als België het verdrag ratificeert, er naar schatting jaarlijks ongeveer 10.000 bijkomende octrooien van kracht zouden worden in België, met het gevolg dat onze bedrijven voor hun activiteiten aanzienlijk meer royalty's aan buitenlandse bedrijven zullen moeten betalen.

Voor ons is dit verdrag, zowel om principiële redenen, namelijk de status van het Nederlands in de Europese Unie, als om praktische redenen, namelijk de gevolgen voor de bedrijven, onaanvaardbaar. Dit is een discriminatie van de taal van de meerderheid van dit land en een discriminatie van onze bedrijven.

Spanje, Italië en Polen hebben al gesteld dat ze het protocol nooit zullen ratificeren omdat ze hun nationale taal niet willen opgeven en dus enkel octrooien wensen te aanvaarden die opgesteld zijn in de taal die hun eigen industriële begripen. Wat ginder voor de hand ligt, is hier blijkbaar niet zo vanzelfsprekend. Het is in eerste instantie een federale materie, mijnheer de minister-president, maar ik ben van oordeel dat de Vlaamse Regering zich moet opwerpen als de behartiger van de belangen van de Vlaamse industriële en ook als behoeftiger – het klinkt misschien wat pathetisch – van onze taal en cultuur.

Daarom vraag ik u of u het eens bent met de beslissing van de federale regering, zoals bepaald in het wetsontwerp, dat het voornoemde protocol kan worden aanvaard zonder het opnemen van de vertalingsvoorwaarde. Heeft de Vlaamse Regering al maatregelen genomen die ertoe strekken dat alsnog een vertaling van octrooien in het Nederlands hoe dan ook verplicht blijft in dit land? Zo ja, welke demarches hebt u genomen? Ik denk aan het niet ratificeren en eventueel het wijzigen van onze eigen federale octrooiwetgeving in de zin dat de conclusie van het verleende octrooi naar het Nederlands moet worden vertaald. Dat lijkt een oplossing die het behoud

van onze taal en de bescherming van onze bedrijven ten goede zou komen.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de voorzitter, ik deel de bezorgdheid van de heer Van Nieuwenhuysen. Het bewuste protocol zou in de Belgische context aanleiding geven tot een verzwakking van de concurrentiële en economische positie van de Vlaamse bedrijven in zoverre de Waalse bedrijven wel over de Franse vertalingen van de octrooien kunnen beschikken. Welke maatregelen overweegt u om de Vlaamse bedrijven bij te staan in de vertaling van deze octrooien? Het vertalen van een octrooi brengt enorme kosten met zich mee. Ik kan me voorstellen dat het gros van de kmo's daartoe niet de financiële middelen heeft. Indien België toch zou overgaan tot de ratificatie, zal Vlaanderen dan niet de nodige stappen ondernemen om financieel bij te dragen voor de vertaling van de octrooien?

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik kan me moeilijk voorstellen dat de Vlaamse Regering gelukkig is met de inhoud van het voorstel zoals het thans in de Senaat geagendeerd staat, gezien eerdere standpuntbepalingen en ook gezien de verwijzingen die de collega heeft gemaakt. Mij interesseert het ten eerste welke middelen de Vlaamse Regering desgevallend – want we zijn zover nog niet – zal inroepen om te voorkomen dat wat hier wordt voorgesteld, effectief zou worden doorgevoerd.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal proberen een duidelijk beeld te geven van waar we staan en hoe de zaak in elkaar zit. Het is goed om even de puntjes op de i te zetten om te weten wat we kunnen en wat we niet kunnen.

België kan geen vertaalvoorwaarden koppelen aan de ratificatie van het protocol van Londen aangezien twee van de drie officiële landstalen dezelfde zijn als de drie werktalen van het Europees Octrooibureau. Met het Nederlands als enige officiële taal, heeft Nederland geen taal gemeen met de drie werktalen van het Europees Octrooibureau. Daarom kan het, overeenkomstig artikel 1, paragraaf 3, van het protocol van Londen de Nederlandse vertaling van de conclusies van het octrooi eisen. Volgens nog niet bevestigde informatie zal Nederland dit ook doen.

Wel is het zo dat de Nederlandse vertaling voor Vlaamse bedrijven beschikbaar zal zijn, laat daarover

geen misverstand bestaan. Deze vertaling kan ook een interessant hulpmiddel zijn voor de Vlaamse bedrijven. Er is een advies van de SERV in 2006, waar ook de werkgeversorganisaties bij zijn betrokken, waarin daar zeer nadrukkelijk een punt van werd gemaakt.

De vraag of ik akkoord ga met de beslissing van de federale regering dat het protocol kan worden aanvaard zonder vertalingsvoorwaarde, is dus irrelevant, want de Vlaamse overheid is in deze niet bevoegd. Intellectuele en industriële eigendommen zijn een exclusieve federale bevoegdheid. Bovendien staat de federale regering enkel voor de keuze tussen het niet of wel ratificeren van het protocol, wat ik bij het begin al zei. Artikel 5 van het protocol verbiedt uitdrukkelijk het maken van enig voorbehoud tegen een bepaling van het protocol. Ik kan enkel samen met u vaststellen dat de instemmingprocedure op het federale niveau loopt in de Senaat, waar de heer De Bruyn naar verwees, en dat de Raad van State een advies gaf zonder enige opmerking te maken. De politieke discussie loopt in de Senaat, waar men wacht op een nieuw advies van de Raad voor de Intellectuele Eigendom.

Wat het Londonprotocol zelf betreft, verheugt het mij dat het zal leiden tot een verlaging van de kosten voor het bemachtigen van een octrooi ter bescherming van een product of uitvinding in de landen waar het protocol van toepassing is. Ik hoop dat veel bedrijven daar op een positieve wijze op zullen inspelen.

Dit is het kader van de mogelijkheden. Ik zal dat verder opvolgen.

Dat sluit een beetje aan bij uw tweede vraag, mijnheer Van Nieuwenhuysen. Vlaanderen onderschrijft wel degelijk het principe van de gelijkheid van alle talen in de EU, mocht u daaraan twijfelen. Indien dit niet mogelijk is, wordt er een afweging gemaakt ten aanzien van de volgende criteria: gebruiksvriendelijkheid, kostprijs, non-discriminatie en rechtszekerheid. Dit zijn de krijtlijnen van het Vlaamse standpunt sinds 2001. Dat is dus niet nieuw. Uiteraard blijft de gelijkheid van talen een belangrijk principe. Niettemin blijft de optimalisering van de efficiëntie in dit dossier een niet onbelangrijk element, om niet te zeggen een prioritair element.

Daarnaast wil ik ook verwijzen naar de inspanningen van Vlaanderen inzake de totstandbrenging van het gemeenschapsoctrooi van de EU. Dit zal, als het in voege treedt, deel uitmaken van het Europese rechtsbestel. Daar waar in het huidige intergouvernementele systeem van het protocol van Londen, de octrooien allemaal aparte nationale octrooien zijn. Wat de aanvragen voor een gemeenschapsoctrooi betreft, pleit Vlaanderen ervoor dat die kunnen worden ingediend in elke officiële EU-taal. Wat de verlening van het gemeenschapsoctrooi betreft, pleit Vlaanderen ervoor dat de conclusies alsook de samenvatting worden vertaald naar alle officiële EU-talen.

Dat is de stand van zaken. Ik kijk uit naar de bespreking in de Senaat. Ik zal dat van zeer nabij opvolgen.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister-president.

Ik ben het natuurlijk volledig eens met uw principiële standpunt. Ik heb alleen niet de indruk dat het de bedoeling is dat de Vlaamse Regering echt pogingen zal ondernemen om de ratificatie van dat protocol alsnog te stoppen. Dat is nochtans het enige middel om te verhinderen dat het Nederlands wordt verdrongen, ten koste van onze bedrijven. U spreekt van efficiëntie en dies meer, maar dit gaat ten koste van onze bedrijven.

Het enige standpunt dat we kunnen innemen, is het standpunt van Spanje, Italië en Polen, namelijk het niet-ratificeren van dat protocol en vasthouden aan de eigen octrooiwetgeving. Dat is het enige aangewezen middel om het Nederlands te vrijwaren en de bedrijven te ondersteunen.

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Ik onderschrijf volledig het pleidooi van de Vlaamse Regering en de steun die zij betuigt aan het gemeenschapsoctrooi waarbij een samenvatting in alle talen beschikbaar moet zijn.

Ik wil hier even aanstippen dat wij van mening zijn dat de kosten voor vertaling best door Europa kunnen worden gedragen, maar dat valt buiten onze bevoegdheden. Ik vrees dat Vlaanderen zal staan toekijken, terwijl België iets zal ratificeren waar wij het inhoudelijk niet mee eens zijn. Er is verwezen naar de degradatie van het Nederlands, dat is een principieel punt. Er is verwezen naar de nadelen voor het Vlaamse bedrijfsleven. Daar kunnen we toch niet zomaar aan voorbijgaan? Ik hoop dat we als parlement onze verantwoordelijkheid zullen nemen. Mijn partij wil dat in elk geval doen. We moeten alle middelen die ons ter beschikking staan, aanwenden om te voorkomen dat dat protocol effectief wordt geratificeerd.

Minister-president Kris Peeters: In de Kamer is het protocol al goedgekeurd. Het ligt nu voor in de Senaat. Als het daar wordt goedgekeurd, zullen we nagaan welke acties we daartegen kunnen ondernemen. U begrijpt dat ik niet kan interveniëren in de gang van zaken in de Senaat, laat staan dat ik een stemming kan blokkeren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de evaluatie van de gemeentelijke convenants voor ontwikkelingssamenwerking

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, in september 2008 konden de gemeentes opnieuw een convenant met de Vlaamse overheid afsluiten met als bedoeling hun gemeentelijk ontwikkelingsbeleid verder uit te bouwen. Tegelijk zijn een aantal gemeentes ook aan het einde van hun eerste driejarige convenant. Het decreet van 2004 inzake de gemeentelijke convenants voor ontwikkelingssamenwerking voorziet in een interne en externe evaluatie van de convenants.

Hoeveel gemeentes hebben dit najaar een aanvraag ingediend voor een convenant? Is er voldoende budget voor de aanvragen?

Hoe gebeurde de evaluatie van de eerste lichte convenants waarvan de periode nu afgerond is? Hoeveel gemeentes verlengen hun convenant? Werden er convenants voortijdig afgebroken? Hoeveel gemeentes mochten niet verlengen? Hoeveel gemeentes vroegen geen verlenging? Hoeveel gemeentes daarvan hebben een stedenband? Wat zijn factoren voor succes? Wat maakt het moeilijk? Welk effect hebben zij gerealiseerd? Is er een groter draagvlak voor ontwikkelingssamenwerking gerealiseerd bij de bevolking? Zijn de personeelsleden van de gemeente meer betrokken bij duurzame ontwikkeling en bij de noord-zuidproblematiek? Is een stedenband een haalbare kaart gebleken? Kunnen zij een duurzame band ontwikkelen? Kan dit op drie jaar? Was de begeleiding door de VVSG voldoende? Is er een voldoende vormingsaanbod voor hun personeel? Welke conclusies trekt u uit de evaluatie voor het convenantenbeleid?

Het decreet en de uitvoeringsbesluiten leggen voorwaarden op die voor kleinere gemeentes moeilijk te halen zijn, meer bepaald de voorwaarde van een halftijds personeelslid, dat in het geval van een stedenband moet uitgroeien tot een voltijds equivalent. Op zich is dit positief om het beleid serieus te ontwikkelen en te coördineren, maar het is een grote inspanning voor kleinere gemeentes. Nochtans leeft bij vele gemeentes een dynamiek om een stevig ontwikkelingsbeleid uit te bouwen. Een alternatief kan zijn dat twee of drie kleinere gemeentes dit voltijds equivalent delen. Tot nu toe was dat niet mogelijk en niet echt de optie van uw voorganger. Is dit juridisch mogelijk? Moet dit via een intercommunale of een intercommunaal initiatief? Vindt u dat een haalbaar alternatief? Ziet u andere manieren om

te beantwoorden aan de vraag van kleine gemeentes om een convenant te kunnen aangaan of om een stevig lokaal ontwikkelingsbeleid te kunnen ontwikkelen?

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Ik vind dit een nogal gedetailleerde vraag. Ik neem aan dat het antwoord nogal omstandig kan zijn. Ikzelf wil me beperken tot een meer principiële kwestie.

In mijn gemeente zijn we begonnen met de opzet van zo'n stedenband met een Zuid-Afrikaanse stad. Ik moet eerlijk zeggen dat ik daar veel vragen bij heb. Er is een zending vertrokken naar Zuid-Afrika waar vijf personen aan deelnemen. Ik vraag me af in hoeverre zo iets efficiënt kan zijn. Mijn gemeente heeft 20.000 inwoners, en we gaan een band aan met een stad van 129.000 inwoners. Ik begrijp niet hoe wij behulpzaam kunnen zijn.

Ik vind de hele manier van werken nogal eigenaardig. De gemeenteraad heeft zich over het principe uitgesproken. Er is nog niet gediscussieerd over de invulling van de stedenband. Wat dat met zich meebrengt, wat de financiële gevolgen zullen zijn, dat is allemaal niet duidelijk. Toch vertrekt er al een zogenaamde identificatiemissie. Die zal ter plaatse meteen beslissen of samenwerking mogelijk is en op welke vlakken. Ze zal dat meteen ook in een engagementsverklaring gieten, die bovendien meteen zal worden ondertekend. De gemeenteraad zal zich daar in de loop van de maand nog over moeten uitspreken, want tegen het einde van de maand moet er een operationeel plan zijn uitgewerkt, met het oog op subsidiëring. Ik heb niet de indruk dat het allemaal erg grondig gebeurt. Ik weet niet hoe men elders te werk gaat. Eerlijk gezegd, mij stemt dit argwanend ten opzichte van dergelijke projecten.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, er zijn interessante vragen gesteld. Als u het ermee eens bent, mevrouw Poleyn, zal ik de beleidsvragen beantwoorden en de meer cijfermatige gegevens aan u laten bezorgen. Als dat onvoldoende mocht zijn, kunnen we daar vanzelfsprekend later nog op terugkomen.

Ik zal eerst antwoorden op de laatste vraag. Ook voor u, mijnheer Van Nieuwenhuysen. De gemeentelijke autonomie is uiteraard iets waar ik niet aan kan of wil raken. Ik kan me niet uitspreken over het beleid van een gemeente. Ik wil me zeker niet uitspreken over het project van uw prachtige gemeente Bornem. Dat moet in alle wijsheid gebeuren.

Mevrouw Poleyn, het decreet laat de mogelijkheid open om in een samenwerkingsverband met andere gemeenten een aanvraag tot convenant in te dienen, ook al voorziet artikel 2, paragraaf 1, niet in concrete bepalingen voor intergemeentelijke samenwerkingsverbanden. Er zijn geen vormvoorwaarden bepaald. Alle vormen van samenwerking kunnen in aanmerking komen. Tot nog toe werd geen gebruik gemaakt van deze mogelijkheid. Dit is echter een haalbaar scenario. Juridisch gezien is dat mogelijk, en ik sluit dat niet uit. Het vereist een nauwe samenwerking tussen de betrokken gemeenten.

U vraagt naar mijn conclusies uit de evaluatie van het convenantenbeleid. De studie is nog niet afgerond. Wellicht werden in deze studie een aantal vaststellingen opgenomen die van belang kunnen zijn voor het beleid rond de convenants. Maar op dit moment is het nog te vroeg om mij hierover uit te spreken. De administratie heeft nauwelijks de tijd gehad om het hele document door te nemen. Ik ga ervan uit dat we de nodige aandacht besteden aan de opvolging.

Inzake het vormingsaanbod van de VVSG voor het personeel laat ik u een verhelderende grafiek bezorgen.

Kunnen steden een duurzame band ontwikkelen in drie jaar? De VVSG en de gemeenten hebben een uitgebreid stappenplan opgesteld dat lokale overheden een geschikte partnergemeente helpt te vinden. Aandacht wordt hierbij besteed aan onder meer het potentiële politieke draagvlak, de grootte van de partnergemeente, de aanwezigheid van de lokale civiele maatschappij enzovoort.

De meeste gemeenten antwoorden bij de bevraging dat zij hun doelstellingen aangaande de stedenband gedeeltelijk hadden behaald, maar voegden er ook aan toe dat een evaluatie moeilijk was, temeer omdat de samenwerking zeer procesgericht is. De resultaten kunnen dan ook enkel op langere termijn gemeten worden. De helft van de bevroegde gemeenten vond ook dat de duurtijd van drie jaar te kort was om een duurzaam lokaal ontwikkelingsbeleid op te bouwen. De respondenten vreesden dat de stedenband zou wegvallen indien de externe financiering werd stopgezet.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister-president. Ik zal de schriftelijke toelichting uiteraard met aandacht lezen.

Ik wil nog eens benadrukken dat ik een voorstander ben van ons convenantenbeleid. Maar we moeten het in het licht van de volgende legislatuur wel degelijk evalueren. Ik vermoed dat we daarbij grote verschillen zullen vaststellen tussen de convenants met en de convenants zonder stedenband. Volgens mij is dat de achilleshiel van het beleid. De Vlaamse overheid zal de gemeenten die een

stedenband opzetten, voldoende moeten ondersteunen zodat de kansen op succes zo groot mogelijk zijn.

Kleine gemeentes kunnen juridisch gezien gaan samenwerken. Mijn vraag is politiek. Bent u bereid om hen ook de voorwaarde van de aanstelling van één personeelslid te laten delen? Misschien kunnen we dat later bekijken, eventueel bij de begrotingsbesprekingen.

Binnen alle particuliere vierdepijlerinitiatieven is dat van de gemeentes toch wel het meest structurele. Er worden allerlei initiatieven genomen, maar het is niet eenvoudig om die duurzaam te maken en op lange termijn vol te houden. Een gemeente heeft het voordeel van continuïteit en structuur. Men kan daar stappen zetten die op termijn tot succes kunnen leiden. Ik geloof hierin. Ik pleit ervoor om vol te houden.

Mijnheer de voorzitter, kunnen we de drie grote decreten van deze legislatuur hier evalueren? We zouden hoorzittingen kunnen organiseren aan de hand van een studie of zoiets. We zouden kunnen onderzoeken in welke richting een eventuele hertekening van de decreten moet gaan.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn, ik zal vanzelfsprekend organiseren wat deze commissie vraagt, maar ik vrees dat we hier in het voorjaar – door de nakende verkiezingen – met heel wat minder volk zullen zitten. Er moeten hiervoor hoe dan ook voldoende parlementsleden aanwezig zijn. Als de commissie daartoe beslist, wil ik dat wel doen, maar we moeten zoiets ernstig aanpakken. We zullen dat rustig overleggen.

Het incident is gesloten.
